

ΒΚ
Per. 862

Αριθ. εω. 132 809

ΔΙΑΤΡΕΞΑ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΥΠΟ

Χ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΑΔΟΥ.

.....
« Θεὸν σέβου ».
.....

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Ἰουλίου 1864 — Ἔτος Α'. Ἀριθ. 2.

Η ΕΠΤΑΝΗΣΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΡΓΑ.

Ὅτε διεσημάνθη ἐν Κερκύρα τὸ θρηνώδες ἄκουσμα, ὁ θάνατος τοῦ ἀτυχοῦς Καποδιστρίου, πάντες ἐν γένει οἱ πολῖται, πλήν τινων ἐξαιρέσεων, ἐθρήνησαν τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἀνδρός, θεωρήσαντες αὐτὴν, ὡς τὴν μεγίστην πρὸς τὸ ἔθνος ζημίαν· ἀλλὰ ποῖαι αἱ πρὸς τὸν ἀνθρώπον ἔνστικτοι ἀντιλήψεις! Εἷς τούτων, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Γεώργιος, δὲν κατελήφθη ἐκ τῆς κοινῆς θλίψεως, οὔτε σχεδὸν ἠλλοιώθη εἰς τὸ φρικῶδες τοῦτο γεγονός· οἱ δὲ περὶ αὐτὸν, τὸν ἠρώτησαν ἐν τῇ λέσχῃ, ποῦ τὰ πρὸς ἀδελφὸν δάκρυα; οὗτος δὲ ἀπαντῶν εἶπεν — "Ἦδη νὰ θρηνήσω αὐτόν; ἔκλαυσα καὶ ἐθρήνησα τοῦτον, ἀφ' ἧς ἤκουσα ὅτι παραλαμβάνει ὡς Συμβούλους τοῦ τὸν Βίαρον καὶ Γιανατᾶν· ἔκτοτε εἶπον ἐνώπιον ὑμῶν ἐν τῇ Λέσχῃ ταύτῃ, ὅτι ἡ μετάβασις τῶν δύο τούτων καὶ τῶν κατόπιν θὰ προκαλέσῃ τὸν θάνατον εἰς τὸν ἀδελφόν μου. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐθρήνησα ἔκτοτε τοῦτον, τὰ δάκρυά μου ἀπεξήρανθησαν καὶ ἐν τῷ λαυρύγγιμου ἐγέ-

προσέτι εἰς ἀργίαν ἕνεκα τοῦ μέρους· δεύτερον, διότι τὸ μέρος τοῦτο ἔπρεπε νὰ τὸ τηρήσωμεν, εἴν εἴχομεν καὶ ἡμεῖς καὶ αὐτοὶ σώας τὰ φρένας, ἀθικτον καὶ ἀμόλυντον τῶν ἀντιπαθειῶν μας. πολὺ δὲ περισσώτερον νὰ προκαλῶμεν αὐτὸ εἰς ἐπικουρίαν θριαμβοῦ αἰσχροῦ καὶ ἀποτροπαίου! Τρίτον καὶ πρώτιστον, δὲν ἔπρεπε νὰ ταραζώμεν τὴν ἡσυχίαν ἐνὸς λαοῦ ἐκθέτοντες αὐτὸν εἰς τὴν ἐκλογικὴν πάλην πρὶν ἢ γνωρίσῃ αὐτὸς ἡμᾶς καὶ ἡμεῖς αὐτὸν, τοὺς λαοφυρινθῶδεις νόμους μας καὶ τοὺς τραγελαφικὸς νόμους του· ὁ λαὸς οὗτος εἶχεν ἀνάγκην ὡς ὑπὲρ ποτε ἡσυχίας καὶ τάξεως· εἶχεν ἀνάγκην καὶ ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ ἄλλως πως πρότερον εἰς συνάφειαν μὲ τοὺς ἀδελφούς του, καὶ κατοπίν νὰ δοθῇ εἰς τὴν πολιτικὴν πάλην. Τέταρτον πᾶσα φρόνιμος ἐξουσία, ὅχι δὲν παρατείνει σκανδαλωδῶς τὰς συζητήσεις τῶν κυριαρχικῶν σωματίων, ἀλλὰ καὶ τὰς εὐκολύνει ὅσον οἶόν τε καὶ τὰς ἐπισπεύδει μὲ πᾶσαν αὐτῆς θυσίαν.

Ταῦτα κατὰ τύπους· τί δὲ κατ' οὐσίαν; Ἐὰν τὸ Σύνταγμα συνεζητεῖτο καὶ ἐθεσπίζετο σὺν τῇ ἀφίξει τῆς Βασιλείας, οἱ ὄροι αὐτοῦ ἤθελον εἶσθαι μετριάωτεροι, νῦν δὲ, ὅτε ἡ ἐξουσία στρατολογούσα καὶ διαρρήδην κραυγάζουσα κατὰ τῶν ἐλευθεροφρόνων ἢ κατὰ τῶν καταλυσάντων τὴν δυναστείαν τοῦ Ὄθωνος, διεγείρει ὑπονοίας εὐλόγους, καὶ αἱ ὑπόνοιαι αὗται, ἀντὶ νὰ μετριάσωσι τοὺς ὄρους, ἀπεναντίας θέλει καταστήσουσιν αὐτοὺς ἀσθητοτέρους, καὶ κύριος οἶδεν, ἂν θὰ δυνηθῇ νὰ ἀνθέξῃ ὑπὸ τὸ ἄχθος αὐτῶν τὸ κοινωνικὸν σῶμα.

Ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων καταδεικνύεται, ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἐβάδισε καὶ βαδίζει ἐπὶ σχεδίου ὅλως σεσαθρωμένου, καὶ φαίνεται ὅτι τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῆς δὲν συνάδει μὲ τὴν ἐξωτερικὴν αὐτῆς πρόοψιν· ὁμοιάζει σαθρὸν καὶ ξηρὸν δένδρον ὅπερ περιτυλίσσει ἐξωθεν μὲν ὑπὸ τὴν σκιερὰν διφθέραν ἀγρίου κισσοῦ, ἔσωθεν δὲ ἐστὶ κόνεως καὶ κονιορτοῦ ἔμπλεον.

Νῦν δὲ, τί ποιητέον; Καθ' ἡμᾶς πρέπει νὰ ἐπισπευθῇ ἡ ἐπάνοδος τῆς Α. Μ. ἡ Συνέλευσις νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς ἐργασίας τῶν ὑψηλῶν αὐτῆς καθηκόντων, καὶ πρὸ παντὸς ἄλλου τὴν συζήτησιν τοῦ Συντάγματος ἐπὶ τῶν καθ' ἕκαστα, καὶ μεγροῦ φράσῃ ἐπὶ τοῦ

συνόλου, τότε ἀναντιρρήτως ἔρχονται καὶ οἱ πληρεξούσιοι τῆς Ἑπτανήσου λαμβάνοντες καὶ οὗτοι μέρος ἐπὶ τοῦ ὅλου.

Ἄν δ' ὁ μὴ γένοιτο, καὶ παραταθῇ ἐπάπειρον ἡ συγκρότησις τῆς Συνελεύσεως, ἡ Κυβέρνησις ἀναλαμβάνει μεγαλωτάτην εὐθύνην ἀπέναντι τοῦ ἔθνους τε καὶ τῆς ἱστορίας· ἡ παρουσία τῶν πληρεξουσίων τῆς Ἑπτανήσου, ὅχι δὲν δικαιολογεῖ αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ προφανοῦς τὴν καταδικάζει, διότι ὑποτίθεται ὅτι στρατολογεῖ, ὑποτίθεται ὅτι φατριάζει καὶ κατὰ συνέπειαν κηρύττεται ἐκθεσμος καὶ ἐπίορκος· ἀφ' ἐτέρου γνωρίζοντες ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὰ ἦθη καὶ τὰς ἀρχὰς τῶν Ἑπτανησίων, δυνάμεθα ἀπὸ τοῦδε εἰπεῖν, ὅτι οἱ Ἑπτανήσιοι πληρεξούσιοι θέλουν εἶσθαι οἱ σηματοφόροι πάσης φιλελευθέρου ιδέας· ἀρα μάτην ἠγρύπνισαν οἱ στρατολογοῦντες.

Ο ΙΕΡΑΡΧΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ.

Ἡ ἱστορία τῶν ἐθνῶν μᾶς διδάσκει ὅτι ὅλαι αἱ καταστροφαὶ καὶ ὅλα ἐν γένει τὰ πρὸς τὴν κοινωνίαν ναυάγια, προῆλθον ἐκ τοῦ κλήρου· μυριάκις ἡ κοινωνία ἔπεσεν εἰς τὸ χάος! καὶ μυριάκις ἀνέλαμψε τῇ κραταιᾷ τοῦ ὑψίστου παντοδυναμίᾳ· ἡ αὐτὴ ἱστορία διδάσκει τὰ ἔθνη, ὅτι πᾶν ἐνδεχόμενον τῶν Κληρικῶν νόσημα πρέπει νὰ καυτηριάζηται εἰς τὰς πρώτας αὐτοῦ ὄψεις διὰ φαρμάκων ἡρωϊκῶν, πρὶν ἢ τὸ νόσημα τοῦτο κατασταθῇ διαδόσιμον, καὶ ἀπολήξῃ εἰς αἴρεσιν.

Αἱ πολιτεῖαι, φρονίμως ποιῶσαι, ἀφ' οὗ ἀνεμέτρησαν μυριάκις τὸ χάος αὐτῶν, ἔταξαν ἤδη, ὅτι πᾶσαι αἱ ἐξουσίαι ἀπορρέουσιν ἐξ αὐτῶν, καὶ πᾶσαι που περιστρέφονται ἐπὶ τοῦ ἰδίου αὐτῶν ἄξωνος· οὗτός ἐστιν ὁ ὑπέρτατος τῶν πολιτειῶν νόμος· ἐπ' αὐτοῦ τούτου βαδίζουσιν ἅπαντα τὰ εὐδαίμονα ἔθνη κατὰ τὸν πεφωτισμένον τοῦτον αἰῶνα, καὶ ἐπ' αὐτοῦ τούτου ἐβάδισαν καὶ οἱ περὶ ὧν τὸ κλέος ἀείμνηστον ἐνδοξοὶ ποιμενάρχαι καὶ σύμπας ὁ εὐαγῆς κληρὸς τῆς Ἐκκλησίας μας, εἰσπηδήσαντες κατὰ τὴν ἐπανάστασιν εἰς τὴν ἡρωϊκὴν παλαίστραν τοῦ μαρτυρίου, ἀγωνισάμενοι μετ' αὐ-

ταπαρνήσεως τὸν καλὸν τῆς δόξης ἀγῶνα μέχρι τῆς ἐλεύσεως τοῦ Καποδιστρίου, ὅτε τὰ πράγματα τῆς πολιτείας, ἔλαβον κανονικωτέραν τινα ῥύθμισιν.

Ἄλλ' ὁποῖοι οἱ τότε ἄνδρες! ποῦ ἡ ἠρωϊκὴ καὶ ἡ θεσπεσία αὐτῶν ἀνταπάρνησις; Τίνες δὲ οἱ κατόπιν αὐτῶν; Ἴδετε, ἀκούσατε!

Οἱ ἀδελφοὶ Ἑπτανήσιοι κολακευόμενοι ἀπὸ τὸ κλέος τοῦ Καποδιστρίου καὶ Μεταξᾶ, ἠθέλησαν νὰ παρουσιάσωσι καὶ τρίτον ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἄνδρα! οὗτος δὲ ἔστιν ὁ πατὴρ Ἀθανάσιος, Ἱεράρχης Κερκύρας* παραδόξως πῶς ἠθέλησαν νὰ προσωποποιήσωσιν εἰς τὸν σεβάσμιον τοῦτον ἄνδρα τὸ μέγα εἰς τὰ χρονικὰ γεγονὸς τὴν πολιτικὴν ἔνωσιν τῆς Ἑπτανήσου μετὰ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τὸ παραδοξότερον ἐνέδυσαν αὐτῷ σάκκον καὶ ἐνέπηξαν εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ τὴν σημαίαν τοῦ Παλαιῶν Πατρῶν, ὅπερ χαρακτηρίζει παρὰ τὴν ἀχαριστίαν εἰς τοὺς πολλὰ καὶ μεγάλα μοχθήσαντας, ἡ ἀσέβειαν πρὸς τὸν ἥρωα ἐκεῖνον τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ ἐμπαιγμὸν εἰς τὸν μηκέτι ἐνδόξως ἀθλήσαντα Ἀθανάσιον.

Ἡ οὕτω παραξίαν τιμὴ εἰς τὸν σεβάσμιον τοῦτον ἄνδρα ὑπὸ τῶν Ἑπτανησίων, καὶ αἱ κατόπιν ἀπρεπεῖς προσηγορίαι καὶ φιλοφρονήσεις, ἐξετόπησαν δυστυχῶς τοῦτον τῆς ἀληθοῦς αὐτοῦ θέσεως ἐν τῇ κοινωνίᾳ· καὶ, κρίμασιν οἷς οἶδε κύριος, ἐπεσκίασε τὸν ἐγκεφάλον του χμιαρικὴ τις ἰδέα, ἥτις ἂν καὶ θεωρεῖται καθ' ὅλους τοὺς λόγους καὶ τύπους ἀπραγματοποίητος, οὐχ ἦν τὸ καθῆκον μᾶς ἐπιτάσσει ἵνα ὑψώσωμεν ἀπὸ τοῦδε φωνὴν κατ' αὐτῆς ἐπικαλούμενοι τὴν συναρωγὴν παντὸς τέκνου τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας· ὁ πατὴρ Ἀθανάσιος καθ' ἃ εἴμεθα ἀδιστακτικῶς ἐξ ἀλασθίου πηγῆς πεπληροφορημένοι, ἀξιοῖ τὴν διαίρεσιν ἢ τὸ αὐτοκέφαλον τῆς ἐν Ἑπτανήσῳ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ ἀρξῆ ἐπὶ τῆς θεοσδότου τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Μάνδρας, ὡς ἄλλος Πάπας ἐν Ῥώμῃ.

Καὶ τοιαύτη τις ἡ θρηνώδης ὑπόθεσις. Τί δὲ εἵπομεν τῷ πατρὶ Ἀθανασίῳ, τί τοῖς συμβούλοις αὐτοῦ; Κάλλιον ἐν τοιαύτῃ ἐποχῇ καθ' ἣν τεκταίνεται νέον κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν Σχίσμα, κάλλιον μὴ εἵχομεν τὸν κάλαμον ἀνὰ χεῖρας ἵνα μὴ εὐρεθῶμεν εἰς τὴν ἀναπόφευκτον ἀνάγκην νὰ ἐξυπηρετήσωμεν τὴν Πατρίδα προθύμως

μὲν, ἀλλὰ μεθ' ὅσης οἶόν τε πικρίας καὶ συναισθήσεως, προμαντευόμενοι τὰς ὀλεθρίας εἰς τὸ κατόπιν συνεπειάς, καὶ ἐξ ἄλλων μὲν πολλῶν, κυρίως δὲ, ἐκ τοῦ ἀλασθίου δόγματος «πολλάκις λανθάνει μεγάλη μετάβασις τῶν νομίμων, ὅταν παροῶσι τὸ μικρόν». Καὶ δυστυχῶς, δὲν εἶναι μικρὸν τὸ τόλμημα τοῦ Ἀθανασίου, εἶναι μέγα! εἶναι ἐκ τῶν ἐσχάτων! Εἶναι ἐκ τῶν σπινθήρων ἐκεῖνων, οἵτινες ἀναρριπιζόμενοι μεταδίδουσι τὴν πυρκαϊάν καὶ ἀναφλέγουσι πᾶσαν τὴν χώραν. Ἡ πυρκαϊὰ λοιπὸν ἤφθη ἤδη καὶ διεδόθη ἐκ τοῦ σώματος τοῦ Ἱεράρχου, ὡς ἄλλη τις φλόξ ἀνευ προανακρούσεως καὶ προσημάνσεως. Ναι, ἡ χορδὴ ἦν παίζει ὁ Ἱεράρχης προμηνύει καταιγίδας, ἀλλ' ἐν αὐταῖς γέγραπται ἡ πικρὰ τῆς ὀδύνης του τραγῳδία καὶ ἡ ἀπώλεια τῶν ἐργασιῶν του μετ' ἧχου! ἤδη ἐξεγείρεται πᾶσα ἡ κοινωνία καὶ ἐν λαμπάσιν αἰδίοις σβεννύει τὴν δάδα τοῦ Ἱεράρχου, ἐν ἣ γέγραπται Σχίσμα! ἤδη προνοοῦσα ἡ Κυβέρνησις, ἔστω καὶ ἡ τοῦ Βάλβη, ἀποπέμπει τὸν αἰρεσιάρχη, ἢ εἰς τὰς Στροφάδας πρὸς διάνυσιν τοῦ βίου του, ἢ εἰς τὰ Ἀντικύθηρα πρὸς δικαίαν καὶ νόμιμον αὐτοῦ τιμωρίαν, διότι, οὐχὶ τὸ προφέρειν διαίρεσιν τῆς Ἐκκλησίας εἶναι μηδὲν ὀλιγώτερον τοῦ ἐσχάτου κατὰ τῆς κοινωνίας κακουργήματος, ἀλλὰ καὶ τὸ διανοεῖσθαι τοιοῦτόν τι εἶναι μηδὲν ὀλιγώτερον τοῦ βλασφημοῦ. Ἐν ἐναντίᾳ δὲ περιπτώσει καὶ ἡ Κυβέρνησις δὲν λάβη τὰ προσήκοντα μέτρα πρὸς καυτηρίασιν τοῦ μιάσματος ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἐσμέν βέβαιοι, ὅτι καὶ ὁ λαὸς τῆς Ἑπτανήσου καὶ πάσης τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν γένει, θέλει ἀνακραῖξει ἐν τῇ δικαίᾳ αὐτοῦ ἀγανακτήσει. «ὅτι ἡ Κυβέρνησις τῆς Ἑλλάδος ἐπιβουλεύεται τὴν θρησκευτικὴν τῶν Πατέρων τῆς». Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τούτων.

Νῦν δ' ἐξεταστέον τὸ ζήτημα καὶ ὑπὸ ἐτέραν τινα ἔποψιν. Ζητεῖ ἢ θέλει ὁ σεβάσμιος Ἱεράρχης αὐτοκέφαλον τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑπτανήσου ἢ ἐξηρητημένην, ὡς μέχρι τοῦδε ἀπὸ τὰ πατριαρχεῖα τῆς Κωνσταντινουπόλεως; Ἄν αὐτοκέφαλον, δὲν ἔχομεν ἔνωσιν, ἀλλὰ Κράτος ἐν Κράτει, καὶ τότε ὑπὲρ τίνος οὗτος ἐμόχθησε καὶ ἤξιό παρὰ τὴν εἰκόνα τῆς Α. Μ. ἦν δὲν ἔλαβεν οὐδεὶς τῶν ἐν Ἑλλάδι κλεινῶν Ἀρχιερέων, καὶ τὸν μεγαλόσταυρον; Ἄν ἐξηρητημένην ἀπὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τότε δυνάμεθα εἰπεῖν, ὅτι

Καὶ πόθεν οὗτοι ἔλαβον τῆς πίστεως τὴν γνῶσιν
 πόθεν ἐγαλουχήθησαν τοῦ νόμου τὴν πίσιν;
 ποία ἢ τότε δόξα των, καὶ ποία εἰμαρμένη!
 ποία αὐτοὺς ἐσπάρατε! τύχη ἀπεγνωσμένη!
 εἶχον τὰ Ἐλευσίαια, ἀρρήτους τοὺς λαμπτήρας,
 ἐξ ὧν ἐδιεχέετο ἡ αὔρα εἰς πλωτήρας
 καὶ ἔπλεον οὐράνια μὲ πνεῦμα γηθοβόλον
 κ' ἐντεῦθεν συνεβάδιζον μετὰ Θεοῦ τῶν ὄλων;
 εἶχον τοὺς Ἐλικῶνάς των, τὸν Ὀλυμπον, τὰ Τέμπη,
 ἐξ ὧν αἱ Μοῦσαι, χάριτες, διηύλιζον τὰ μέλπη
 καὶ σύμπαν γῆς τὸ πλήρωμα! ἐφωτοδαδουχεῖτο
 καὶ μέγα τὸ στερέωμα! ὑψοῦτο καὶ ὑμνεῖτο!
 εἶχον Σωκράτας Πλάτωνα, καὶ ἄλλους χρησμοδότας
 Λυκούργους τε καὶ Σόλωνα, τοῦ Κόσμου θεσμοδότας,
 α καὶ πάντων τὸ τριμέγιστον! τῆς Θεμίδος τὸν θρόνον,
 τὸν σκηπτουχοῦντα ἔκτοτε, ἐφ' ὅλων τῶν αἰώνων,
 ἐφ' ὅλου τοῦ πληρώματος, κ' ἐφ' ὅλας τὰς ἡμέρας
 συμπάσης τῆς ἐκτάσεως τῆς ὑδρογείου σφαίρας; »

Δὲν εἶναι αἴσχος ἀντικρυς! νεοφωτίστων δόξα!
 τοὺς μύστας νὰ τοξεύωσι μὲ ἰοβόλα τόξα;
 Δὲν εἶναι τρισαπάνθρωπος ἢ τόσ' ἀχαριστία,
 τοὺς μύστας νὰ ὑβρίζωσιν ἐν τῇ διχοστασίᾳ;
 Δὲν εἶν' ἐπίσης ἀδικον, τὴν γλῶσσαν τοῦ Σωτῆρος
 νὰ ἀποκρούη ἔξαρνος ὁ τῶν Σοδόμων κληρὸς;
 Καὶ τίς ἢ γλῶσσα Ἰησοῦ μεθ' ἧς συνεξηγήθη
 τὸ κτίσμα τὸ οὐράνιον κ' ἐν κόσμῳ ἐτιμήθη;
 "Αν ἦν ἡ γλῶσσα τῶν Σκυθῶν, τῶν Ἰσπανῶν ἢ Γάλλων,
 ἢ, καὶ ἐκείνη Γερμανῶν, ἢ ἐθνοτήτων ἄλλων!
 ἄς ἔλθωσιν, ἄς εἰπῶσι, τίνες οἱ Πλάτωνές των
 ἄς ἔλθωσιν, ἄς δεῖξωσι, τίνες οἱ κήρυκές των.
 ἄς δεῖξωσι πλειότερον, τίνες οἱ μαθηταὶ των
 Βασίλειοι, Χρυσόστομοι καὶ οἱ σχολιασταὶ των; . . .

Πῶς, πόθεν ἢ ἀλλοίωσις καὶ ἡ ἀπογνωσία!
 τοιαῦτα ἐδαδούχησεν ἡ πρώτη Ἐκκλησία;
 τοιαῦτα Διονύσιοι εἶπον ἐν τῇ Γαλλίᾳ,
 τοιαῦτα τὰ ἀρχέτυπα, τῆς πίστεως βιβλία;
 'Εν τίν' ἀντιστρατεύεσθε κατὰ τῆς Ἐκκλησίας
 ἐν τίνι τόσα Σχίσματα, τέκνα διχοστασίας!
 ἐνῷ τὸ φῶς τὸ ἀρρητον, θεόθεν διαυγάζει
 καὶ ὁ σταυρὸς ἀπέναντι τὴν ἔνωσιν προστάζει;
 Τίς ἄρα ἐτριδύχασε Θρησκείαν τοῦ Σωτῆρος,—
 ποῖος ὁ ἐπονείδιστος τοῦ Σχίσματος ὁ ἦρωρ;
 — Πολιτικὴ κατάρατος καὶ πάθη καλογῆρων
 πολιτικὴ ἐπίβουλος, ἀχρείων ὀλετήρων!!!
 Ἄλλ' ἔστω! συνδιέρρηξαν θρησκείαν τοῦ Σωτῆρος,
 ἢ ἀρχωσιν οἱ δαίμονες, φρενητιώντων κληρὸς!
 τὴν γλῶσσαν πῶς ἠλλοίωσαν τῶν θεῶν Ἀποστόλων,
 δι' ἧς τὸ φῶς διέχυσαν μὲ πνεῦμα φωτοβόλον,
 δι' ἧς τὴν πλάνην ἔρριψαν παγίδας ἰοβόλων,
 δι' ἧς περ ἐμετέβαλλον τεμένη τῶν εἰδώλων;
 "Ἐστω! ὅτι τὰ Σχίσματα εἶναι τὰ δόγματά των,
 ἢ πλάνη ἢ ἐνέσπειρον τὰ θρησκολογικά των.
 δεδόσθω, πῶς τὰ ἄζυμα ἠγοῦνται τῶν ἐνζύμων
 κ' ὅτι τὰ Πουργατόρια εἶν' ἔθη τῶν ἐθίμων.
 "Ἐστω! ὅτι ἡ θεωρία των, δὲν εἶναι αἴσχος πλάνη,
 ζητοῦσα τὴν ἀπόδειξιν, ἐνθα ὁ νοῦς δὲν φθάνει. . .
 τὴν γλῶσσαν πῶς ἠλλοίωσαν μὲ τόσας κατακρίσεις
 μὴ φοβηθέντες νέμεσιν, μελλούσας κλυδωνίσεις;
 εἶν' ἄρα εὐγενέστεροι τῶν θεῶν Ἀποστόλων,—
 εἶναι τὸ βροντολόγημα, Θεοῦ τοῦ πάντων ὄλων,
 ἢ, εἶναι οἱ ἐμπικτικτορες τῶν θεῶν κηρυγμάτων
 εἰς τὴν Θρησκείαν κρούπτοντες τὰ κακουργήματά των;
 Αὐτοὶ εἶναι οἱ παναίτιοι, τῆς τόσης ἀσεβείας.
 αὐτοὶ, αὐτοὶ καὶ σήμερον μὲ τόσας δαδουχίας.

πανίστρατοι ἐργάζονται λαῶν τὰς δυστυχίας
πανίστρατοι προσέρχονται εἰς ἀνθρωποκτονίας.
ἓνας τοῦ ἄλλ' ἐργάζεται, πλείστας μαιφρονίας

4.

Πῶς! ἄρα γε προβαίνουσι τοιοῦτοι νὰ διδάξουν
τὸ δόγμα ὅπερ ἔλαβον χωρὶς νὰ τὸ φυλάξουν;
πῶς πόθεν τόση τόλμη των εἰς ἅγια τὰ ἐδάφη!
μήπως τὸ ἐνανθρώπισμα εἰς ἄδην των ἐτάφη!
μήπως δὲν ἐξηρκέστησαν εἰς τόσας τυραννίδας,
ἀλλὰ καὶ πάλιν σταίνουσιν εἰς σφάγια παγίδας!
Οὐαί! εἰς τὴν ἀσέβειαν καὶ εἰς τὴν μιαιφάνειαν
δαίμων σκληρὸς ἐσπάραξε τὴν μόνην Ἐκκλησίαν.
τὰ πάντα διεσπάραξεν ἢ πλάνη καλογῆρων
προβαίνοντες μ' ἀσέβειαν, ἢ μέχρι τῶν βημοθύρων
καὶ μ' ἔσχατον βυσίαν μας ἢ πλάνη ἐξαπλοῦται·
καὶ αἷμα τὸ ἐμάρτυρον, βωμόθεν μηδενοῦται —
βωμόθεν καὶ τὸ αἷμά μας, αὐτὴ ἀπομακρύνει
ἀγρία κοιμητήρια ἵνα διαπλατύνῃ!

Καὶ πόθεν, πῶς, ἂν ἄνθρωποι, ἄνθρώπους τυραννοῦσι,
καὶ καθ' ἑκάστην εἰς αὐτοὺς παγίδας πλαστοουργοῦσι,
διότι ἐτηρήσαμεν θρησκείαν τῶν πατέρων,
κ' ἐκλήθημεν Σχισμάτικοι παρὰ τῶν Μονσιέρων;
διὰ τοιαῦτ' ἐγκλήματα, τὸ ἐγκλημα μᾶς θραύει·
καὶ ὡς νεκροσκόπος πάντοτε, τὸ σῶμα διαψαύει;
Καὶ τινες οἱ Σχισμάτικοι! τὸ ζεύρει ἢ Εὐρώπη,
ἢ λόγῳ γαλβανίζεται ἀπὸ τὴν Πηνελόπη,
ἢ τις καὶ πάλιν ἔβαλλεν, αἰσχύνης προσωπεῖον
εἰς πάπας τοὺς πανάγιους! μ' ὀδύνης των σημείον!
Νᾶ, πλέκουν ἐξυφαίνουσιν αἰσχύνης τὸν ἱστόν των,
τὰ ἱερά νοθεύοντες, ὑβρίζοντες Χριστόν των.

Γνωρίζει ἢ Εὐρώπη μας τὰ τῆς διχοκτονίας,
ἢ πάντα παποσύρεται ἀπὸ τῆς εὐπιστίας;

γνωρίζει τίς ἠθέτησε τὰ νόμῳ ψηφισθέντα
καὶ ἔργῳ ἐξουθένωσε τὰ τότε κυρωθέντα,
ἢ οὕτω ἐξαρκάζεται ἀπὸ τὰς εἰσηγήσεις
καὶ ἔρμαιον ἐγγίγνεται εἰς τὰς παποκρατήσεις;
Ἔχει τὴν ἱστορίαν τῆς ὑπ' ὄψιν νὰ διέλθῃ,
ἢ ἔκαυσεν ὁ κληρὸς τῆς εἰς γνώσιν μὴ ἐπέλθῃ;
Ἄν ταύτην ἐπυράκτωσαν, ὑπάρχουν ἄλλα τεύχη·
ὑπάρχει Διονύσιοι παρ' οὐ ἐμαθητεύθη
θρησκείαν τὴν πρωτότυπον δι' ἧς ἐδαδουχήθη
καὶ ὡς νόμῳ Διονύσιου δικαίως ἐκαυχῆθη.
Ἵπάρχουν οἱ Χρυσόστομοι, πρῶτυπα εὐσεβείας·
Βασίλειοι διάφωτοι, ἐρείσματα θρησκείας! —
τὰ τούτων τεύχη σύμπαντα, Εὐρώπη ἄς διέλθῃ·
καὶ τότε, τότε σύμπασα, δίχως χρόνος παρέλθῃ
Εὐρώπη μ' ἓνα στόμα τῆς, κατάρας θὰ ἐκφέρῃ·
τοὺς Πάπας τοὺς παραίτιους, νόμῳ νὰ συγκαθαίρῃ,
διότι ἐξουθένωσαν θρησκείαν τοῦ Σωτῆρος·
ἔν' ἀρχῇ στὰ ἐγκώσμια ὁ τῶν Σοδόμων Κληρὸς.

5.

Καὶ ταῦτα εἶναι γνώριμα ἀπὸ τῆς ἱστορίας·
ὁ Πάπας διεδέσμευσε λαῶν ἐλευθερίας·
ὁ Πάπας ὑπεδούλωσε πάσης τῆς Ἰταλίας·
αὐτὸς θρησκείαν ἔπαιξε! κατέστη μητραλοίας!
κατέστη γῆς τὸ φόβητρον, καὶ πάσης βασιλείας
ἐξαχρειώσας ἄνθρωπον μέχρι τῆς διανοίας.
Αὐτὸς εἰς τὴν ἐκπόρευσιν τοῦ θείου μας Συμβόλου.
ἔρριψε σπέρμα ἔριδος! ὄφως ἰσοδόλου!
καὶ ὅπως οὗτος κέντρισε καρδίαν πρῶτοπλάστου·
τὸ δόγμα ἀθετήσαντος, Θεοῦ τοῦ πάντων πλάστου,
οὕτω κ' ὁ πάπας ἔκτοτε ἐν πλήρει ἀπογνώσει
τὸ Σύμβολον ἐνόθευσεν ἐν πάσῃ ἀλλοιώσει.
Διὸ κατέστη ἔκθεσμος τῆς Μόνης Ἐκκλησίας!!
ἢ τις διεδάδουχῆσε τὰ κράτη Ἰσπερίας;

Καὶ ποῖα δὲν κατέπραξε κατὰ τῆς Ἐκκλησίας!
 ποσάκις δὲν ἐμόλυνε τὰς ἀγιοθυσίας;
 ἰδοὺ τὸ πάντων ἔσχατον, βοᾷ ὁ Ἰορδάνης·
 βοᾷ διαμαρτύρεται, ἐσχάτης τόσης πλάνης.
 βοοῦν, βοοῦν τὰ ρεῖθρά του ἀκούσαντα φωνῆς του!
 λεγούσης τὸδε κήρυγμα μεθ' ὅλης τῆς πνοῆς του·
 « εἴμαι ὁ ἄρτιος τῆς ζωῆς, ἐν σώματι ἁγίῳ »
 ἐξέφερον ὁ ἄκτιστος θαλάσση Τιβερίῳ·
 ἀνοίξαν τὰ οὐράνια εἰς φώνημα Κυρίου!
 διέλαμψαν τὰ κύματα, ἀκτίσι τοῦ ἡλίου·
 ὁ Ἄρτος γοῦν ὁ ἐνζυμος εἶναι τὸ σῶμα θεῖον·
 ὅπερ καὶ ὑποτίθησι, Τριάδος ἐκμαγεῖον·
 τὰ δὲ, ἐκεῖνα ἄζυμα ἀνήκουν εἰς Ἑβραίους
 τοὺς θεοκτόνους ἀσεβεῖς καὶ ἀεῖτε παλαμναίους.
 Ὁ πάπας ὁ πανάγιος ὡς νὰ συνεορτάζη
 μ' Ἑβραίους τοὺς παμμίαρους! τὰ ἄζυμα διχάζει
 ἀναίμακτον θυσίαν μας, αἵματι θυσιάζει·
 τὰ ἔργα καὶ ἡ δόξα του, λέγουν, ὅτι Μωϋσιάζει. . . .

6.

Καὶ τί ἐντεῦθεν εἴπωμεν περὶ Πουργατωρίου;
 τί περὶ τοῦ Βαπτίσματος, τοῦ πάντων μυστηρίου;
 ὦ, κάλλιον ἐπικάλυμμα εἰς ἀναξίως πράξεις·
 καὶ ὁ κτίστης ὁ ὑπέρτατος! αἶρει σκοτοδινιάσεις·
 ὦ, πόσα δὲν κατέπραξε κατὰ Ὀρθοδοξίας·
 ποσάκις δὲν ἠσέβησε λόγῳ κενοδοξίας;
 Κ' ἐνῶ ἐκεῖνος ἔκθεσμος τῆς μόνης Ἐκκλησίας!
 βοᾷ ἡμᾶς Σχισμάτικους μετὰ ἀκολασίας.
 Καὶ τίνες οἱ Σχισμάτικοι! τίνες πεπλανημένοι;
 τίνες ἐπαρεσπόνδισαν! τίνες ἀπεγνωσμένοι!
 οἱ Πάπαι τὰ ἀρχέτυπα τῆς τότε εὐσεβείας
 οἵτινες διετήρησαν τὰ κλέη τῆς θρησκείας,
 ἢ οἱ κατόπιν δαίμονες καὶ οἱ διάδοχοί των
 Ὀρησκείαν διαιρέσαντες μ' ἀγρία τὴν ψυχὴ των;

καὶ ἂν ἐκεῖνοι ἔκθεσμοι, πῶς οὗτοι τοὺς γνωρίζουν,
 καὶ ὡς ἁγίους ἔκτοτε αὐτοὺς πανηγυρίζουν;

Τί αἰσχιστος αἰτίασις! ἀπεγνωσμένη κρίσις!
 τί τέρας τρισαπάνθρωπον! ἠλιθωμένη φύσις!
 Κηρύττουσι Σχισμάτικους ἡμᾶς οἱ ἀποστᾶται·
 ἐνῶ τηροῦμ' ἀρχέτυπα, ὡς ἄλλοι στηλοκράται·
 καὶ αὐτοὶ ὅπου ἠθέτησαν τὰ νόμῳ ψηφισθέντα
 καὶ ἔργῳ ἐξηκρείωσαν τὰ θεοφορηθέντα
 ὑπὸ τε τῶν Συνόδων μας ποσάκις κυρωθέντα
 μὲ κρίσιν καὶ κατάκρισιν μήπω ἀλλοιωθέντα,
 κηρύσσονται εἰσάγγελοι μὲ πᾶσαν εὐτολίμian·
 οὐδὲ ὡς λογιζόμενοι, αἰσχύνῃς ἀτιμίαν·
 καὶ ὅταν οἱ ἐμμένοντες εἰς Πίστιν τὴν ἀρχαίαν
 κηρύσσονται Σχισμάτικοι μὲ γλώσσαν παλαμναίαν!
 οἱ ἔκσπονδοι, ἀνίεροι, ποῦ τότε θὰ ταχθῶσιν;

— Ἄς εἴπωσιν οἱ ἴδιοι, δίχως νὰ αἰσχυρθῶσιν·
 ὁ Πάπας ἂν ἐμπνέετο ἀπὸ θεοσεβείας·
 καὶ οὐχὶ ὡς ἀπεδείχθηκεν ἀπὸ θεοβλαβείας·
 δὲν ἔπρεπεν ἂν ἅγιος! προσθήκην τοῦ Συμβόλου
 νὰ κάμῃ οὕτω ἔξαρνα δίχως τὴν νεῦσιν ὄλου·—
 τοῦ ὄλου τοῦ πληρώματος τῆς ὅλης Ἐκκλησίας
 οὐχὶ τόσο ἀνθαίρετα μετὰ ἀπελπισίας.
 Δεδόσθω ἐνεπνεύσθηκε πνεύματι κορυφῆ του·
 Συμβόλου τὴν ἐκπόμευσιν, ἀλλοίᾳ τῇ μορφῇ του·
 ὄφειλε, πάντως, ὄφειλεν, οὐχὶ νὰ δογματίσῃ
 ἀλλ' ἐν Συνόδῳ ἔκτοτε ἐμπνευσιν νὰ σαλπίσῃ
 καὶ ἂν ἡ ὅλη Σύνοδος ἐδέχετο προσθήκην,
 τότε δικαίως κέκτητο τοῦ κλέους του τὴν νίκην·
 ἀφ' οὗ δὲ παρεσπόνδισε κατέστη μητραλοίας·
 κατέστη γοῦν Σχισμάτικος, λόγῳ κακοβουλίας!
 καὶ εἶναι ὁ παραίτιος πάσης διχοστασίας·
 ἐνεδυσάμενος ἀρὰς τῆς ὅλης Ἐκκλησίας,
 τῶν ὄλων τῶν Συνόδων μας ποῦ ἀναθεματίζουν·

καινότομα ἢ πρόσθετα, δικαίως ἀφορίζουν.

Σὺ δ', ὦ Θεὲ πανύψιστε! πάριδε ἀμαρτίαν,
καὶ φρούρει καὶ συνένωσον τὴν Μόνην Ἐκκλησίαν·
πάριδε κρίματα θνητῶν, οὐκ οἶδαν τί αἰτῶσι·
τὸ φῶς ἀποφωτίζονται, τὸ σκοτὸς ἀγαπῶσι!

Ἐγγραφον ἐν Βουκουρεστίῳ κλπ.

Ἐραυνὸν ἐζώσθης γίγα! τυραννόκτονον σπαθί.
Ὁταν τοῦ πατρός σου αἶμα ἤκουσες νὰ ἀντηχῇ.
Ἐαὶλαψ ἔγινες εἰς Τούρκους! ἔνδικος καταστροφή
Ὁταν κλέφτης εἰς τὰ ὄρη, ἔλεγες, ὦ ἀδελφοί,
Ἐαρτερεῖτε εἰς τὴν Πίστιν! μᾶς τὸ λέγ' ὁ Οὐρανός!
Ὁ ποῦ ἄνωθεν προστάζει! νὰ χαθῇ Ἀγαρινός.
Ἦθρα εἰς ἀπελπισίαν θὲ νὰ λάμψη ἡ ἐλπίς!
Ἐσοβοῶ καὶ ζαγνατίζει ἑλευθερίας ἡ κρηπίς.
Ἦλεσας τοὺς πολεμίους, ὡςπερ ἦρωες θαυμαστός.
Ἦέος Ἄρης τῶν Τρικόρφων! εἰς τὰς Πάτρας ἔρακουστός.
Ἦλθες εἰς τὴν Ἀργολίδα ποῦ Δραμάλης φοβερός.
Ἦταύρωσιν ἀπῆται νέαν, καὶ ὑψώθη ὁ Σταυρός.

ΜΥΘΟΣ

ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ.

Παραφρασθέντος.

Ἐνας τρελλὸς βουκολιστὴς κοπάδια βουκολίζει·
τὰ γίδια καὶ τὰ πρόβατα γιὰ βόδια ζευγαρίζει·
τὰ κράζει πάντ' ἀνάστροφα σὲ βραχο-λειβαδάκια,
νὰ φάγουν πέτρες γιὰ κλαριά, κλαριά γιὰ λελουδάκια·
ντὲ, ντὲ, ντὲ, τὰ πρόβατα, τάλογοβουκολίζει
ἔϊ, ἔϊ, ἔϊ, τὰ βόδια του, στοὺς βράχους τὰ σκαρίζει.

Τὸν πῆρε ἡ νύχτα στὰ γκρεμνά· τὸν πιάσανε τὰ χιόνια
ζητεῖ τὸ μονοπάτι του στὰ ἄγρια τὰ λόγγια·
ζητεῖ τὰ πρᾶμματάκια του, εἶ, εἶ, εἶ, φωνάζει
ζητεῖ καὶ τάλογάκια του, κλαίει κι' ἀναστενάζει·
ντὲ, ντὲ, ντὲ, βοῦδάκια μου, συρίζει ξεσυρίζει
χῶτς, χῶτς, χῶτς, τὰ γιδάκια μου, φωνάζει ξεφωνάζει.

Τὴ συριγιά του τὴν κακιά, ἀκούσανε τὰ γρίμια
χουμιάσαν τὸν ἐξέσχισαν, μὲ δόντια καὶ μὲ νύχια·
χουμιάσαν καὶ κατέσραξαν καὶ τάρημα κοπάδια
στοὺς βράχους ποῦ τὰ βόσκαγε, στ' ἀπάτητα λαγγάδια·
ὁ τρωκανίτης τῶμεινε πᾶνω σ'ένα βραχάκι.
καὶ τὸ τρωκάνι ἐκλάγγιζε, μὲ πίκρα, μὲ φαριμάκι.

Κλάγγ, κλάγγ, κλάγγ, παντέρημα ἀδελφοπροβατάκια
Κλάγγ, κλάγγ, κλάγγ, πανδύστουχα! βόδια καὶ ἀλογάκια
Κλάγγ, κλάγγ, κλάγγ, γιδάκια μου μὲ χρυσομαλλουδάκια,
σὰς τρώγει ὁ λύκος στὸ σωρὸ, μέσα εἰς τὰ βραχάκια·
Κλάγγ, κλάγγ, κλάγγ, βουκολιστὴ νὰ ψάλλω στὴ ταφή σου
Κλάγγ, κλάγγ, κλάγγ, στὴ γινῶ σὶν σου, στὴν ἔρμη προκοπή σου.

Ἄνοιξε ἡμέρα τὸ πρωτὶ, ἐδιώχθη τὸ σκοτάδι
τρέχει ἡ μάννα γιὰ τὸ γυιὸ, τὸ δύστυχο κοπάδι·
βλέπει παντοῦ τὸ αἶμα του στὴ γῆ νὰ κοκκινίζει
καὶ κρήατα ὀλοσπάραχτα! ψυχὴ της λαχταρίζει!
Ἄχ! ἄχ! τὰ κοπαδάκια μου! τὰ ἔσραξαν τὰ γρίμια!
Ἄχ! ἄχ! τὸ γυιῶκα μου! τὸν ἔφαγαν τὰ φίδια.

Ἐγγραφον ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Ο ΚΑΛΛΕΡΓΗΣ.

« Καὶ μείζον' ἔστις ἀντὶ τῆς αὐτοῦ πάτρας
φίλον νομίζει, τοῦτον οὐδαμῶς λέγω ».

Ὁ Θεὸς κήδεται τῆς Ἑλλάδος! τὰ σαρκόβόρα θηρία δὲν θὰ τὴν
διασειῶσι· τοῦ σημείου τῆς μήτε καὶ ἂν διαρραγῶσι βοῶντα·

ἤδη ἡ κοινωνία, ὁ νοῦς καὶ ἡ κρίσις, δικαίῳ τὴν ἐξωστράκειν τοῦ Χρηστίδου κατὰ τὴν ἐπανάστασιν· ἤδη ἀποκαλύπτει τὸ μυστήριον τοῦ Σουλῆ καὶ τὸν σκοπὸν δι' οὗ ὁ ἐντιμος προσθευτῆς τῆς Γαλλίας ἀνεδείχθη ὑπέρμαχος συνήγορος τῶν ὑπουργῶν τοῦ αἵματος καὶ διεπράξατο τσαῦτα κατὰ τῆς ἐπαναστάσεως ἀδικήματα, ἐν δειναῖς περιστάσεσι θαρρεῖτε, ὦ Ἕλληνες! ἔχομεν ἀνά χειρας τὰ πειστήρια τοῦ ἐγκλήματος! ὁ Θεὸς ἐτύφλωσε τοὺς δημίους σας καὶ ἐν τῇ τυφλοτητί των ἀπεκάλυψαν τὰ παμμύατα αὐτῶν σχέδια· ἤνοιξαν τὸν τάφον των μετὰ τὰς ἰδίας αὐτῶν χειρας! « μωραίνει Κύριος οὐς βούλεται ἀπολέσαι ».

Ὁ ἐν Γαλλίᾳ διαμένων Κ. Δ. Καλλέργης πρῶτον τυφλὸς πρέσβυς τοῦ Ὁθωνος, ἀπαντῶν διὰ τῆς ἀπὸ 17]29 Ἀπριλίου ἐπιστολῆς του πρὸς τὴν τοῦ Κ. Δ. Χρηστίδου ἀπὸ 4]16 τοῦ αὐτοῦ μηνός, δι' ἧς ὁ ἄτλας οὗτος τὸν προσκαλεῖ εἰς τὴν πατρίδα του, λέγει σαφῶς καὶ ὠρισμένως· ὅτι, δὲν δύναται νὰ παραδεχθῇ τὴν πρόσκλησίν του ἐν ὅσῳ ὁ Βασιλεὺς δὲν καταλύσῃ τὸ Σύνταγμα, ἢ, ἐν ὅσῳ δὲν ἀναιρέσῃ τὴν παρὰ τοῦ αἰοιδίμου θεοῦ του Φρειδερίκου ἐντολὴν νὰ κυβερνᾷ καὶ νὰ μὴ βασιλεύῃ, καθ' ἃ οὗτος ἐξέθηκε πρὸς τὴν Αὐλὴν τῆς Δανίας σὺν τῇ ἀναγορεύσει τοῦ Γεωργίου ὡς Ἡγεμόνος· ἐν δὲ, τῷ ἀποτροπαίῳ ἐκείνῳ ὑπομνήματί του παρίστανε τὴν Ἑλλάδα ὡς φωλεὰν θηρίων, καὶ σχεδὸν προέτρεπε τὴν Δανίαν νὰ μὴ ἀποστείλῃ τὸν ἡγεμόνα, πρὶν οἱ Ἕλληνες σφαιριάζοντες ἑαυτοὺς καταλύσωσι τὸ πολιτευμὰ των, καὶ θέσωσι τὴν ὑπαρξίν των εἰς τὸν ζυγὸν ξένης κατοχῆς· καὶ ἐν ᾧ διὰ τῶν ἐκφρασεῶν του τούτων ἐξηπηρετεῖ ξένην πολιτικὴν, σκοπῶ τοῦ ν' ἀποθαρρύνῃ τὴν ἔλευσιν τοῦ Γεωργίου, νῦν δὲ καταγνωσθείσης τῆς προδοσίας του, ἐξελέξατο ἐτέραν ὁδὸν ἵνα φθάσῃ εἰς τὸν σκοπὸν του.

Αἰσχυρόμενος ἤδη νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιον τοῦ λαοφιλοῦς Ἡγεμόνος, οὗ τὸν λαὸν ὡς ἀναρχικὸν καὶ ὡς θηριώδη παρέστησε, δεικνύει ὁ ἀγράμματος καὶ ὁ ἔγευστος οὗτος ἱστορίας, ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ κυβερνηθῇ Συνταγματικῶς ἡ Ἑλλάς, σκοπῶ τοῦ νὰ ἐξιλεώσῃ ἑαυτὸν τοῦ θεοστυγοῦς κακουργήματος, καὶ μετακληθῇ ὡς εὐπρόσωπος ἰκέτης, ἐν Ἑλλάδι ἵνα παρεμβάλλῃ ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ πιστοῦ Συμβούλου, νὰ προσκόμματα εἰς τὴν Βασι-

λείαν τοῦ Γεωργίου· τοιοῦτος ὁ σκοπὸς τοῦ παλίμπαιδος τούτου παρασίτου· τοιαύτη ἡ μοχθηρὰ καὶ ἡ ἀποτρόπαιος αὐτοῦ διάνοια διενοήσατο κακουργήματα· προσθετέον δὲ, ὅτι εἰς ταῦτα πάντα ἐνοχοποιεῖται καὶ ὁ πατριώτης Κ. Χρηστίδης· τῷ λέγει ῥητῶς, ὅτι τοιαῦτα διεννοήθησαν καὶ ἐνήργησαν ὁμοῦ ἐν Παρισίοις· ἄρα ἀμφοτέροι θεωροῦνται ἐνοχοὶ τοῦ ἐσχάτου ἐγκλήματος· καὶ ἀμφοτέροις ὀφείλουσαν ἵνα καταδιώξωσιν οἱ εἰσαγγελεῖς καὶ δικάσωσι τὰ δικαστήρια.

Ἄλλὰ τίς ὁ Καλλέργης; διεκρίθη ποῦ εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ; ἐνθυμίζει ἡ ἱστορία ἐνδοξον αὐτοῦ κατόρθωμα; εἶναι ὁ ἀνὴρ τῶν φάτων, τοῦ λόγου ἢ τοῦ καλάμου; ὅχι δὲν ἔχει ἐξαιρετικὸν τι νὰ παραστήσῃ, διακρίνεται μόνον ὡς ὁ ἦρωσ τοῦ Φαραῶ καὶ μηδὲν πλέον· τὸ δὲ ὄνομα τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς 3 Ἰβρίου ψευδῶς ἐνεδύθη ὡς θέλομεν καταδείξει ἐκ τῷ οικείῳ χώρῳ καταστρέφοντες ἔσσει τὴν πλάνην καὶ τὴν φενακην· ἀλλὰ, δεδόσθω, ὅτι θεωρεῖται ὡς ὁ μέγιστος τῆς πατρίδος ἦρωσ· πῶς ἀποτολμᾷ νὰ ἐξυβρίξῃ τὸ ἔθνος ὄπερ δικαίως τε ἢ ἀδίκως τὸν ἀνετίβασεν ἀπὸ τὰς τριόδους; Δεικνύει λοιπὸν, ὅτι δὲν ἔχει τὸν κοινὸν νοῦν. Καὶ βεβαίως! ἐὰν δὲν ἦτο θεότρελλος δὲν ἤθελε συκοφαντεῖ τὸ ἔθνος ἀφ' ἐνός ὡς δυσπολίτευτον, καὶ ἀφ' ἐτέρου, αὐτὸς ὡς ἀρχηγὸς δῆθεν τῆς 3 τοῦ Ἰβρίου ν' ἀποστέλλῃ εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλαχοῦ τὰ ψηφίσματα τῆς μεταβολῆς, χαλκογραφημένα χρυσοῖς γράμμασιν εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐνδόξου ἐκείνης ἡμέρας.

Καὶ τί ἀπέβλεπεν ἡ μεταβολὴ αὕτη; τὸ Σύνταγμα· ὅταν λοιπὸν τοῦτο θεωρῆται ἀνατρεπτικὸν τῇ Ἑλλάδι, πῶς οὗτος ἀνεδέχθη ὑπὲρ αὐτοῦ τὸν ἀγῶνα, ἢ ἂν ἐκ τῶν κατόπιν ἐπίσθη, ὅτι τὸ Σύνταγμα δὲν θεωρεῖται ἐφαρμοσθῆμον τοῖς Ἕλλησι, πῶς ἀποστέλλει τὰ τότε ψηφίσματα ἐναθρονόμενος εἰς τὸ κατόρθωμα τῆς νυκτὸς ἐκείνης; Δὲν ἐντρέπεται τὴν βεβαυμένην αὐτοῦ κόμην! δὲν ἠσχάζει αἰτευόμενος ἐκ τῶν ψυχίων τῶν Γάλλων, ἀλλὰ, τολμᾷ νὰ γνωματεύσῃ ὁ ἀγεωμέτρητος περὶ πολιτεύματος; τὸν συμβουλεύομεν ἵνα κρυφθῇ καὶ νὰ ἠσυχάσῃ· τὸ ἔθνος δὲν ἄγεται σήμερον ἀπὸ ἀνθρώπου οἷτινες δὲν ἔχουν οὐδὲν ὅσιον ἐν τῇ γῆ, καὶ ἂν πρόκειται νὰ διασωθῇ δούλον, κάλλιον νὰ καταστραφῇ ἐλεύθερον.

ΟΙ ΔΥΟ ΠΕΡΙ ΠΟΛΛΩΝ.

Σὲ εἰσήτουν, ὦ φέλε, ἀπὸ πρώτας νὰ βημκτίσωμεν ὀλίγον πρὸς τὸν Νκὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς, καὶ νὰ συνδιαλεχθῶμεν περὶ τῶν κοινῆ τῆς πατρίδος πραγμάτων.

Ἄ! βλέπω ὅτι ὁ νοῦς σου εἶναι ἀείποτε εἰς τὰ πολιτικά καὶ ἐγὼ, φίλε, τὰ ἐκουράσθην καὶ τὰ ἐμίσησα, ὅπως ὁ δαίμων τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἰησοῦ.

Ἐχεις δίκαιον ἄλλ' οὐκ ἐπάρτω ζήσεται ἄνθρωπος.

Τὸ γνωρίζω ἄλλ' ἐν ὅσῳ τις κατατρίβει τὸν καιρὸν του εἰς αὐτὴν τὴν πολιτικὴν χίμαιρα, θὰ ἔλθῃ ἡ ἡμέρα καθὼς πολλάκις τὸ ἔπαθες, καὶ νὰ μὴν ἔχῃς οὔτε τὸν ἐπιούσιον τῆς ζωῆς σου ἄρτον.

Μὲ συμβουλευεῖς λοιπὸν νὰ ἀφήσω τὰ πολιτικά;

Δὲν σοῦ λέγω μῆτε νὰ τὰ ἀφήσῃς μῆτε νὰ μὴν τὰ ἀφήσῃς, διότι ὅπως ὁ ἄνθρωπος λαμβάνει πολλάκις συνδρομὴν ἔνθα δὲν ἐλπίζει, οὕτω καὶ ἡ πατρίς ὠρελεῖται ἢ καὶ σώζεται πολλάκις ἐξ ὧν δὲν ἐλπίζει. Ἀκολουθεῖ τὸν δρόμον σου, ἄλλ' ἔχε ὑπ' ὄψιν, ὅτι ὁ κόσμος δὲν σκέπτεται ὅπως ἐγὼ καὶ ἐσὺ, ἢ ὅπως οἱ ἄνθρωποι τῶν χαρτείων.

Ναί, εἶδες τὸν λαὸν τῆς Ἑλλάδος, εἶδες τοὺς ἔξω ὁμογενεῖς; δὲν μὲ λέγεις, πῶς οὗτοι περὶ Ἑλλάδος σκέπτονται;

Περὶ τῶν ἔξω ὁμογενῶν μὲν μὴ ἐρωτᾷς ἐν γένει, ἄλλ' ἐν μέρει περὶ αὐτῶν μάθανε. Οἱ ἔξω ὁμογενεῖς μετροῦνται εἰς τοὺς δακτύλους, καὶ ἐπ' αὐτῶν πρωτεύει ὁ Σίνας, ὁ Βεναρδάκης καὶ τινες ἄλλοι.

Τὰ περὶ Σίνα καὶ Βεναρδάκη γινώσκω ἀμφοτέρω οὗτοι ἐπαφίους διὰ τῶν ἔργων των μνήμην ἀθάνατον τῇ πατρίδι. Ὁ Βεναρδάκης ἀφ' ἐνὸς ἐξώπλισε τοὺς βραχίονας τῆς πατρίδος διὰ τῶν περιφανεστέρων τῆς Εὐρώπης ὀπλων, ἀφ' ἑτέρου δι' ἀδροτάτης ἤδη δαπάνης τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ Πρωτάνεως, ὠραίζει καὶ τὸ Πανεπιστήμιον, ὅπερ διὰ τῆς δυσμορφίας του ἐπαρίστα ἄλλην ὁμηρικὴν χίμαιρα· ὁ δὲ Σίνας παρὰ τὸ λαμπρὸν Ἀστεροσκοπεῖον ὅπερ ἀνήγειρεν ὁ αἰοίδιμος αὐτοῦ πατήρ, οὗτος ἀνεγείρει ἤδη περικαλλέστε-

ρον οἰκοδόμημα, νέαν ἐν Ἀθήναις Ἀκαδημίαν, ἥτις βεβαίως, ὑπερτερρεῖ ὅλα τὰ μέχρι τοῦδε ἐν Εὐρώπῃ δημόσια οἰκοδομήματα.

Χαίρω, ἐξ ὧν μὲ λέγεις καὶ γινώσκω ἐξ ἀκοῆς τὰ τῶν ἀνδρῶν τούτων ἔργα· ἀλλὰ τίς ὁ προκαλέσας τὴν συνδρομὴν τοῦ Κ. Βεναρδάκη καὶ τῶν ἄλλων ὁμογενῶν πρὸς τελειοποίησιν καὶ ὠραίωσιν τοῦ Πανεπιστημίου, Πρωτάνις;

Ὁ περὶ οὗ τοσαῦτα καταβοήσας ὁ τύπος, Κ. Φρεαρίτης.

Λοιπὸν, ὁ τοιοῦτος τιμᾷ τὸ Πανεπιστήμιον καὶ τὴν Πρωτανίαν.

Ναί, ἀλλὰ βλάπτει διὰ τῆς αὐστηρότητός του καὶ τῆς δραστηριότητος ἐαυτὸν· ἐὰν μὴ ἦτον τοιοῦτος δὲν ἤθελε διεγείρει τὸν φθόνον ἐναντίον του, ὥστε νὰ διακινδυνεύσῃ καὶ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ὑπαρξιν.

Ἀπὸ ποίους;— Ἀπὸ τὰ ἐδελυρὰ καὶ σεσαπρωμένα ὄντα τῆς κοινωνίας.

Ἄ! στήθι, στήθι, μὴ μοῦ τὰ λέγεις· γνωρίζω τοὺς τοιοῦτους, διότι ἔπαθον καὶ ἐγὼ ἀπὸ αὐτοῦ ἄλλοτε.

Καὶ τίς φίλε μου, εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ἔπαθε ὑπὸ τῶν τοιούτων; ὑπάρχει ἄνθρωπος ἢ οἰκογένεια ἥτις δὲν ἐμελανοφόρεσε;

Ἔστασαν συγχωρημένοι οἱ ταιοῦτοι. — Τοὺς συγχωρεῖς ἐσὺ καὶ ἐγὼ, ἀλλὰ τοὺς συγχωρεῖ— ποῖος—; ὁ ἔλεγχος τῆς συνειδήσεώς των— ἡ μάλιστα αὐτὴ εἶναι ἱκανὴ διὰ τοὺς τοιούτους.

Ἡξεύρεις τι;— Ὅχι!— ἂν καὶ διέμειναν ἱκανὰ ἄλλοτε ἔτη εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν ἐγνώρισα κατὰ πρόσωπον αὐτὸν τὸν καλὸν Πρωτάνιν, καὶ ἐξ ὧν μοὶ λέγεις κολακεύομαι νὰ ζητήσω τὴν γνωριμίαν του. Εἶναι λοιπὸν φίλος σου; ὑπάγομεν εἰς ἀντάμωσίν του!

Τί νὰ σοὶ εἶπω; Γνωρίζω μακρόθεν τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ φιλίαν μαζύ του δὲν ἔχω, διότι, ὡς ἀκούω ἔχει καὶ οὗτος τὰς ιδιοτροπίας του καὶ ἐγὼ ἀποφεύγω ὅσον οἶόν τε τὰς μετὰ τῶν τοιούτων σχέσεις.

Διὰ τί; μῆπως δὲν ἔχεις καὶ ἐσὺ τὰς ἰδικάς σου καὶ ἐγὼ ἐπίσης τὰς ἰδικάς μου; ὑπάρχει ἄνθρωπος χωρὶς ἐλάττωμα ἐν τῇ γῆ, μόνος ὁ Θεὸς ἀναμάρτητος.

Ναί, ἀλλὰ διὰ νὰ χωνεύσῃ αὐτὸς τὰ ἐλάττωματά μου καὶ

ἐγὼ τὰ ἰδικὰ του ἀπῆρταιτο ἢ γνωριμία καὶ ἡ φιλία ἀπὸ τὰ παιδικὰ μας· νῦν ἐξεβλυστήσαμεν καὶ οἱ δύο.

Ἔχεις δίκαιον· τὸρα ἐκατάλαβα διατί ἄνθρωποι καὶ ἀρετῆς καὶ φρονήσεως δὲν δύνανται νὰ συνταυτίσῃσι τὰ αἰσθηματὰ των μὲ ἐκείνους ὅπου πρῶτην φοράν γνωρίζονται.

Τοῦτο δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μοῦ τὸ εἶπῃς, τὸ διδάσκει ἡ φύσις· ξερίζωσον δένδρον ἄλλου κλίματος προβεβηκυίας ἡλικίας, μεταφύτευσον αὐτὸ εἰς διαφορετικὸν κλίμα· δυσκόλως ἀναθλαστάνει· μεταφύτευσον νεώτερον καὶ τότε ἀναγνωρίζεις πειραματικῶς τὴν ἀλήθειαν.

Τῷ ὄντι! Διὰ τοῦτο λοιπὸν δὲν εὐδοκιοῦν καὶ οἱ νόμοι ξένων ἠθῶν καὶ ἐθίμων εἰς ἄλλο Κράτος.

Τί λέγεις; Δὲν εὐδοκιοῦν μόνον; τοῦτο εἶναι ὀλιγότατον κακόν· ἡ σκιά αὐτῶν καταστρέφει τὸ Κράτος ἐκεῖνο ἔνθα ῥιζωθῶσι.

— Καὶ δὲν θάλλουσι δὲν γενῶσι καρπούς; — Ναι, ὁποίους καὶ ὁπόσους γενᾷ ὁ φοινῖξ εἰς τὴν Εὐρώπην; ὁποίους καὶ ὁπόσους παντοῖα ἄλλα φυτὰ. — Πῶς; δὲν γενῶσι;

Εἶσαι ἀγεωμέτρητος βλέπω· — ἐγὼ ἀγεωμέτρητος, ὅστις γνωρίζω κατὰ σπιθαμὴν ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως Εὐρώπην, Ἀσίαν, κόσμους τοσοῦτους. . . — Στάσου πλέον.

Στάσου! μήπως γνωρίζεις καὶ τὴν Ἀμερικὴν; ἐπῆγες καὶ εἰς τὸν εὐδαίμονα τοῦτον κόσμον;

Εἶχον ἀπόφασιν νὰ ὑπάγω, πλὴν ἀφ' οὗ ἤκουσα, φίλε μου, ὅτι εἰσεχώρησε καὶ εἰς τὰ ἐκεῖ ἡ διχόνοια καὶ ὁ πόλεμος μεταξύ των, ἀπελπίσθην. — Διατί πολεμοῦν αὐτοὶ σήμερον;

Διατί ἐπολέμουν 30 ἔτη τὸ πάλαι οἱ Ἀθηναῖοι μὲ τοὺς Πελοποννησίους; Διατί οἱ Μακεδόνες κατόπιν μὲ ἀμφοτέροισ;

Διὰ τοὺς ἰδίους αὐτοὺς λόγους πολεμεῖ καὶ καταστρέφεται ὁ νέος αὐτὸς κόσμος; — Διὰ τοὺς ἰδίους. — Δοιοὶν ἐξασθενούμενοι εἶναι κίνδυνος μὴ ἐγκαταλείψωσιν εἰς τὰ τέκνα των ἀντὶ τῆς δόξης τοῦ Βασιγκτῶνος τὸν ζυγὸν ἀσπλάγχχνου τινὸς τυράννου.

Τὰς παρατηρήσεις σου ταύτας τὰς ὑπέβαλλον καὶ ἐγὼ ἐν Κωνσταντινουπόλει πρὸς τὸν τότε Πρέσβυν τῆς Ἀμερικῆς, καὶ ὁ ἀγχινοῦστατος οὗτος ἄνθρωπος τὰς συνεμερίσθη ἐν γένει· συγκλη-

θεῖς δὲ εἰς τοὺς λόγους μου καὶ νομίζων ὅτι εἶμαι κάτι τι μὲ ἐπαρεκάλεσε νὰ νοθεύσω τὸν πόλεμον ὡς ἐξ ὀνόματος δῆθεν τῆς Ἄνα-τολῆς.

Ἔπραξες τοῦτο; Ὁχι! Διατί; — πολλοὶ οἱ λόγοι. — Μήπως σὲ ἔλειπον τὰ ἐφόδια; Ὁχι! τότε μάλιστα τὸ βαλάντιον ἦτο πλήρες καὶ ἐπομένως ὁ ἐντιμος Πρέσβυς ὑπέσχετο καὶ τὴν δαπάνην τοῦ τύπου καὶ ἀμοιβὴν πρὸς τοὺς ἄλλοις. Ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐκπληρώσω τὴν ἐπιθυμίαν του διότι ἤθελε νὰ μὲ θέσῃ ὄρους τινάς. — Ποίους! — Οὗτος ἀνήκεν εἰς τὴν μερίδα τῶν φαιουδαλιστῶν, ἤθελε νὰ συνηγορήσῃ ὑπὲρ τῆς δουλείας τοῦ ἀνθρώπου· πρόσφυξέ λοιπὸν κάλαμος ν' ἀναίρησῃ τὰς ἀρχάς του καὶ νὰ γίνῃ καταγέλαστος· ἐπομένως καὶ ἂν ἀπεφάσιζον νὰ γράψω τι πρὸς εὐχαρίστησιν τοῦ Κ. Πρέσβευος δὲν θὰ ἦτο βεβαίως τὸ ἔργον τῆς προσδοκίας του, διότι ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως ἐσύγχυζε τὸν ἐγκέφαλόν μου καὶ ἐδέσμευεν ἀλύσσει τὴν δεξιάν μου.

Μὲ συγχωρεῖς νὰ σὲ εἰπῶ κάτι τι; — Λέγε μου. — Μὴ πειραχθῆς ὅμως. — Σὲ ἀκούω. — Τοιαύτην συνείδησιν δὲν ἤθελον νὰ ἔχω.

Δὲν τὴν ἤθελες, ἀλλὰ δὲν ἤξεύρεις ὅτι εἶναι ἡ κραταιότερα πασῶν δυνάμεις; Δὲν ἤξεύρεις, ὅτι ὅταν τις ἐκβιάσῃ αὐτὴν, ἐκβιάζει πάσας τὰς συναισθήσεις καὶ τότε παραλύει τὸ σῶμα, ὅπως παραλύει ἡ κοινωνία ὅταν οἱ ἄρχοντες αὐτῆς ἐκβιάσωσιν ἐμμέσως τε ἢ ἀμέσως τὸν Θεομὸν τοῦ Κράτους;

Τῷ ὄντι! μὲ πείθουν οἱ λόγοι σου καὶ σὲ ζητῶ συγγνώμην! Ἄς ἀφήσωμεν τὰ πράγματα ἕως ἐδῶ σήμερον, καὶ ἂν θέλῃς ὑπάγωμεν νὰ θεαθῶμεν τὰ ἔργα τοῦ Πανεπιστημίου, ἀφ' οὗ γνωρίζωμεν καὶ τὸν καλὸν αὐτοῦ Πρύτανιν. —

Ἄς ὑπάγωμεν, πλὴν ἦτο καλὰ ν' ἀνταμώσωμεν καὶ τὸν φίλον μας Χαρίανδρον νὰ μᾶς συσχετίσῃ μὲ τὸν τέκτονα τοῦ Πανεπιστημίου, ὥστε νὰ λάβωμεν ἀκριθεῖς ἰδέαν τῶν ἔργων.

Τίς ὁ τέκτων; τὸν Χαρίανθον ἀπήντησα ὀδεύοντα εἰς Πειραιᾶ. Ὁ καλὸς αὐτὸς τέκτων εἶναι ὁ Κ. Θεοφιλᾶς υἱὸς τοῦ καλοῦ κἀγαθοῦ γέροντος Θεοφιλά. — Ὡ γνωρίζω τὸν ἀγαθὸν τοῦτον γέροντα τὸν μικρὸν Ἰπποκράτην τῆς ἐποχῆς μας καὶ πολὺ σὲ παρακαλῶ νὰ γνωρίσω καὶ τὸν υἱὸν του.

Περίμενε λοιπὸν τὸν Χαρίανθον ὅστις εἶναι φίλος τοῦ· ἐγὼ σχέσεις δὲν ἔχω μαζὺ τοῦ.

Τώρα μὲ τὰς ἰδιοτροπίας σου μὲ ἐπάγωσες. — Ἀδιάφορον εἰς ἐμὲ ἂν παγώσης ἢ ξεπαγώσης· τὸ συστήμα μου δὲν τὸ ἀλλάζω.

Μὰ ἀδελφε, εἶναι ἀμαρτία νὰ ζητήσωσι καὶ νὰ ἴδωσι δύο φιλοπερίεργοι ἄνθρωποι, δύο ἄνδρας οὕς τοσοῦτον μὲ ἐκθειάζεις; — Δὲν εἶναι μῆτε ἀρετὴ νὰ προσέρχεται τις εἰς ἄνθρώπους οὕς δὲν γνωρίζει καὶ δὲν τὸν γνωρίζουνε.

Ἐὰν δὲν ἐγνώριζον τὰς φρενοτροπίας σου ἔπρεπε νὰ σὲ ἐγκαταλείψω ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ.

Τώρα πείθεσαι εἰς τοὺς εἰλικρινεῖς λόγους μου· ἂν δὲν ἐγνώριζες τὰς φρενοτροπίας μου ἤθελες μὲ ἐγκαταλείψει· ἀλλὰ γνωρίζεις τὰς φρενοτροπίας ἐκείνων οὕς θέλεις νὰ ἐνοχλήσης μὲ τὰς μωρολογίας καὶ ἐρωτήσεις σου; ἂν σοὶ στρέψουν τὰ νῶτα, τί γίνεσαι;

Ἔχεις δίκαιον! Καὶ νὰ σοῦ εἰπῶ μῆτε εἰς τὸ Πανεπιστήμιον θέλω νὰ ὑπάγω τώρα, διότι ἤμπορεῖ νὰ εὔρεθῇ κανένας αὐτόθι βάρβαρος ὑπηρετῆς . . . καὶ νὰ μᾶς κακομεταχειρισθῇ.

Μὴ φοβεῖσαι τοὺς Πανεπιστημίους· αὐτοὶ ἔχουν ὡς πανεπιστήμονα ἀρχηγόν των τὸν ὑπουργόν τῆς παιδείας Κ. Παππαζαφειρόπουλον καὶ ὡς ἐπόπτην τὸν χθὲς ἐξεληθόντα τῶν φυλακῶν ἐνεκεν δολίας χρεωκοπίας Πανταζῆ.

Πᾶ! πᾶ! Αὐτὸ τὸ κωφὸν καὶ ἄλαλον ὄν εἶναι ὁ ἐπόπτης; κακῶς λοιπὸν ἔπραξεν ὁ Ὄθων νὰ ἀμνηστεύσῃ τὸ κακούργημά του.

Αὐτὸς, φίλε μου, καθὰ γνωρίζω ἐβύθισε τὸν κλεινὸν τοῦ γένους διδάσκαλον διὰ μυρίων τεχνασμάτων καὶ πλαστογραφιῶν εἰς τὸ χάος 50 περίπου χιλ. δραχμῶν· αὐτὸς, πόσα δὲν ἔπραξε καὶ ἐν τούτοις εἶναι ἐπόπτης σήμερον . . . Τμῆ καὶ δόξα εἰς τὴν ἐπανάστασιν . . .

Τί δαί; εἶναι ὁ εἰσηγητῆς τοῦ ὑπουργείου τῆς παιδείας, εἶναι τὸ δεσμεῖν καὶ τὸ λύειν παρὰ τῷ ὑπουργεῖῳ τούτῳ. — Ἀλλοίμονον εἰς τὸ Κράτος!

Λοιπὸν, ἀς φεύγωμεν. — Διατί; Ὑπάγωμεν νὰ θεαθῶμεν τὰ ἔργα ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ.

Ὅχι! ὄχι, δὲν σὲ ἀκολουθῶ, φοβοῦμαι, ἂν ὄχι τοὺς ὑπηρετάς

αὐτὸν τὸν ἴδιον Πανταζῆ, ὅστις εἶν' ἐνδεχόμενον νὰ εὔρεθῇ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην εἰς τὸ Πανεπιστήμιον καὶ τότε . . .

Μὴ φοβεῖσαι, ἐὰν μᾶς ἰδῇ θὲ νὰ φύγῃ, διότι ἤξεύρει ὅτι τὸν γνωρίζομεν. — Ἄς ὑπάγωμεν, πλὴν παρέρχεται βλέπω καὶ ἡ ὥρα· δὲν μὲ διηγείσαι τοῦλάχιστον τὰ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἔργα ἵνα λάβω προηγουμένην τινὰ γνῶσιν αὐτῶν;

Μάλιστα! Τὸ Πανεπιστήμιον, ἀφ' ἧς ἀνηγέρθη ἐτελειοποιήθη ἢ μία πτέριξ αὐτοῦ· αἱ δὲ ἄλλαι ἐπαρίστουν τῆς δημιουργίας τὸ χάος· οὐδεὶς τῶν κατὰ καιροὺς Πρυτάνεων οὐδ' αὐτὸς ὁ σοφὸς Φίλιππος ἔλαβόν ποτε πρόνοιαν περὶ τελειοποιήσεως τοῦ ἔργου· ὁ νῦν Πρύτανις Κ. Φρεαρίτης, ἀφ' ἧς ἀνηγορεύθη τοιοῦτος, ἐστοχάσθη ὅτι τὸ πρῶτιστον αὐτοῦ ἔργον εἶναι ἡ τελειοποίησις καὶ ἡ ἐξωραΐσις τοῦ οἰκοδομήματος τούτου· καὶ ὡς εὐσεβὴς λάτρις τῶν Μουσῶν ἀποφεύγων τὰς ἐναντιότητας τῶν συναδέλφων του δὲν καταφεύγει εἰς τὰ ἐναποταμιεύματα τοῦ Πανεπιστημίου ἵνα ἐξωραΐσῃ αὐτὸ, ἀλλὰ τῇ συγκαταθέσει τῆς Συγκλήτου στρέφει εἰς τοὺς ἐξωομογενεῖς, πρωτίστως δὲ εἰς τὸ σέμνωμα τῆς Πατρίδος τὸν Κ. Βεναρδάκη, ὅστις προθύμως κατέβαλε πλέον τῶν 1500 χιλ. δραχμῶν, καὶ δι' αὐτῶν βλέπει ἤδη καὶ τὴν χιλιόπηχυν αὐτὴν αἴθουσαν ἧτις καὶ τελειοποιεῖται καὶ ὠραΐζεται ποικίλμασι τοῖς ἀρχαίοις, καὶ τὰ ἔσω καὶ ἔξω τοῦ Πανεπιστημίου ἐπίσης, καὶ τὰς κύκλω αὐτοῦ μαρμαροστρώσεις, καὶ τὴν ἐντεῦθεν ὠραίαν κρήνην μαρτυροῦσαν ἐν ὅσῳ βέουν τὰ ὕδατά της τὸ κλέος τοῦ Βεναρδάκη.

Χαίρω, φίλε μου, χαίρω· ἡ Ἑλλάς ἔχει ἄνδρας, ἀλλ' ἀποκρούουσα τούτους τῆς ἀρχῆς σμικρύνεται καθ' ἑκάστην ἀντὶ τοῦ νὰ ὑψωθῇ εἰς τὸ κλέος τῆς ἀρχαίας περιωπῆς της. Ὅ,τι δὲν ἐκατόρθωσαν τριάκοντα Πρυτάνεις εἰς 30 ἐτῶν κύκλου, τὸ ἐκατόρθωσε βλέπω ἐν διαστήματι ἕξ μῶλις μηνῶν, καὶ ἐν μέσῳ ἐμφυλίων ῥήξεων καὶ ἀνωμαλιῶν ὁ Κ. Φρεαρίτης.

Τῷ ὄντι εἶναι τιμῶν ἄξιος ὁ ἀνὴρ, καὶ ἀληθῶς δὲν διέψευσε τὸ παρὰ τοῖς Ἑλλήσι δόγμα. — « Εἰς ἀνὴρ κρείσσων πολλῶν, καὶ τὸ ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσι ».

ΠΟΙΚΙΛΑ.

— Ο Θεοφοβούμενος Μάμουκας απεφάσισε ν' ανεγείρη τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Σώζοντος πλησίον τῆς οικίας του εἰς τὸ λεγόμενον Κολωνάκι· εἶναι ἀξιολάτρευτος ἡ διαγωγή του· ἀλλὰ τί νὰ εἶπῃ τις μετ' τὸν ἅγιον Μητροπολίτην μας; τὸ εἶπεν ὀρθὰ κοφτὰ ὅτι ναὸν τοῦ αἵματος δὲν ἐγκαινιάζει· τί ἁμαρτία!

— Ἐπαναστάτης τις συνεπλάκη μετὰ τινος ὀθωνιστοῦ μήτε καὶ ἐπαναστάτου· ὁ ἐπαναστάτης ἤρξατο καπηλεύειν καὶ φλωρεῖν· τότε ὁ ἕτερος ἀπολέσας τὴν ὑπομονὴν λέγει· βρὲ ἀγύρτη, βρὲ πλάνο, βρὲ ἐξωμότη; σὺ ἐπαναστάτης! ἐγὼ ἔχω ἀνά χεῖράς μου τὰ ὑπομνήματά σου μετ' τὴν σφραγίδα τοῦ παλατιοῦ πρὸς τὸν Βασιλέα καὶ τὴν Βασίλισσαν, κατόπιν τῶν Ναυπλιακῶν τὰ ὅποια στάζουσιν αἷμα! τότε ὁ ἐπαναστάτης ἔμεινε ἐμβρόντητος! τὰ ἔχασε! Πόσα τέρατα τρέφει ἡ δυστυχὴς κοινωνία! πόσους πλάνους! πόσους ἀγύρτας!

— Ο Κ. Διομήδης Κυριακοῦ Ἑλληνῶν ὡς ἄλλος Ἰερემίας τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων καὶ κυρίως, διότι δὲν εἰσακούεσται ἡ φωνὴ του ἐν τῇ Συνελεύσει ἐπετιμήθη πικρῶς ἀπὸ τὸν Κ. Σαρπόλον· ἄφησε σὺ ἀφ' ἐνὸς τῷ λέγει τὰς δίκας καὶ τὰς δικογραφίας καὶ ἐγὼ ἀφ' ἑτέρου τὰς στρεψοδικίας ἵνα μὴ δίδωμεν ἡμεῖς οἱ καθηγηταὶ καὶ διδάσκαλοι ἀφορμὰς χλευασμοῦ, ἀε λαλήσωμεν ἐν τῇ Συνελεύσει τὴν ἀληθῆ τοῦ πατριώτου καὶ νομιμόφρονος γλώτταν καὶ τότε βλέπεις ἂν μᾶς ἀκούουν. — Πῶς δυνάμεθα ν' ἀφήσωμεν τὰς δίκας καὶ τὰς δικογραφίας μας! τοῦλάχιστον ἐγὼ δὲν τὸ κάμνω. — Σὺ δὲν ἠμπορεῖς νὰ τὸ κάμῃς ὅστις ἔχεις τόσα κεφάλαια καὶ τὸν υἱόν σου ὑπότροφον δαπάνη τοῦ δημοσίου, καὶ ἐγὼ, πῶς νὰ τὸ κάμω μετὰ τόσα βάρη; φίλε μου! δώδεκα Ἀποστόλοι ἦσαν καὶ καθ' ἓνας εἶχε τὸν πόνον του· εἴμεθα καὶ ἡμεῖς 400 πληρεξούσιοι καὶ ἔχομεν ὁ καθένας τὸν ἰδικόν του· ἔχεις δίκαιον ἐνάστες Ἄνερ!

— Αὐθαδέστατός τις τῶν Ὀθωνιστῶν εἶπε τῷ Κ. Καρούδη, ὅτι τὸ φῶς ἔχασε τὴν σκιάν του! ὄχι, κυριέ μου ἀποκρίνεται οὗτος, τὸ

φῶς δὲν ἐβάδισε πώποτε εἰς τὸ σκότος, τὴν σκιάν του τὴν εἶχε καὶ θὰ τὴν ἔχει πάντοτε καὶ ἔσσει.

— Νομιμόφρων τις διεισέειτο, ὅτι Νομάρχης τις παρανόμως ἐδιορίσθη τοιοῦτος, διότι δὲν ἦτον ἐπαναστάτης! Δὲν εἶναι οὔτε νομιμόφρων ἀπεκρίθη ἕτερος· τί ἦτον λέγει τρίτος; ἦτον εἶναι καὶ θὰ ἦναι ὅ,τι εἶναι· πῶ, πῶ, πῶ, τριάκοντα ἀπαρέμματα μ' ἀπαριθμησες· ἀξίζει ὁ ἄνθρωπος ὀγδοήκοντα εἰπέ τις πληρεξούσιος.

— Ἐνας ποιητὴς ἔπαρχος, ἀπεφάσισε ν' ἀναπλάσῃ τὸ Μῆλο εἰς Ῥόδο· ἀξίζει ὁ κόπος, πλὴν δὲν ἐλύθη εἰσέτι ὁ κόμπος.

— Συνέβη κάτι εἰς Κέρκυραν μετὰ τῶν αὐλικῶν μας· ὅταν τὸ εἴπωμεν θὰ γελάσωμεν. Διατί τί τόρα; δὲν μᾶς ἐπιτρέπει τὴν ἄδειαν ὁ διαβιβάσας τὴν κωμικὴν ταύτην ἀγγελίαν πρόην ὑπουργός· δυστυχῶς, ὁ αὐτάρχης ἔμεινε μόνος του, διότι ὁ Σταματέλος τὰ ἐμυρίσθη; Μπὰ τὸν ἀχρεῖον!

— Λέγουσιν αἱ κακαὶ γλώσσαι ὅτι ὁ Κ. Χρηστίδης ἀπώλεσε τοὺς φίλους του· εἶναι ψεῦδος! ὁ κ. Χρηστίδης δὲν εἶχε πώποτε φίλους, διότι τίς δι' αὐτοῦ οὐκ ἀπώλετο;

— Ἐρωτηθεὶς ὁ κ. Κατζόπουλος ἐὰν εἶδε τοὺς Ἀστέρας· τίς ἡ ἀνάγκη; ἔχω τοὺς διοπτῆρας μου ἀπεκρίθηκεν οὕτως. Σὺ λοιπὸν μόνον νὰ βλέπῃς καὶ νὰ τρώγῃς θέλεις. Τί ἔφαγον; μετὰ χρεωστοῦνται ἀκόμη πολλὰ. Θὰ τὸ ἰδῶμεν μετὰ ἀλγεβραϊκοὺς διοπτῆρας ἀπεκρίθη ἕτερος.

— Ἀνώνυμός τις ἔκαμε τὴν διαθήκην του καὶ τὴν ἐσφράγισε μετὰ ἑπτὰ ὡς λέγουσιν σφραγίδας. Διὰ τὰ ἡμισυ τῶν ἀρπαγέντων κατὰ τὴν ἐπαναστάσιν 200 χιλ. δραχμῶν τοῦ δημοσίου, καταδικάζει τὸν ἕνα τοῦ υἱόν· τί ἄδικος ἀπόφασις; αὐτὸς ὅσα ἔλαβεν ἔδωκεν ἀποδείξιν τῷ ταμῆα, ὅτι τὰ ἔλαβε διὰ τὸν ἱερόν του σκοπόν· λοιπὸν τί χάλτια εἶν' αὐτὰ; . . . ! μήπως ὁ υἱὸς του εἶπεν ὅτι τὰ ἔλαβε διὰ τὸν μισρόν του σκοπὸν καὶ τὸν καταδικάζεις ἐρήμην; ἔτσι γίνονται τὰ ἄδικα εἰς τὸν κόσμον.

— Συγγνώμη λέγει τις τῷ κ. Θ. Δελιγιάννη εἰς Κέρκυραν· ἐπέθιμον νὰ μάθω τὴν εὐανδρὸν χώραν ἣτις σᾶς ἐγέννησε. — Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριέ μου, ἀποκρίνεται χθαμαλὰ, χθαμαλὰ οὗτος, εἶμαι

Ἄρκας τὴν πατρίδα τὸ δὲ γένος Δελιγιάννης ὦ, χαίρω, χαίρω, πολὺ εἶθε βεβαίως ἀπὸ τὴν λαμπρὰν οἰκογένειαν τῶν Λαγγαδίων. — Ναί, κυριέ μου . . . καὶ διατί ἀλλάξατε τὸ ἐπίθετόν σας ἢ ἂν μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς εἶπω κατὰ τὸ ἔθος τοῦ τόπου μας διὰ τί ἐξεφλεβίσατε; — ῥῆξις δὲν συνέβη κάμμία· εἴμεθα πολὺ ἀγαπημένοι οἱ συγγενεῖς, ἀλλ' ἐγὼ ἠθέλησα οἴκοθεν ἢ ἀντικαταστήσω τὸ βάρβαρον Ντὲ ἢ Δὲ μὲ τὸ Δ. ἀξιόλογα ἐποιήσατε τὸ Δῆ ἔχει κατὰ τοὺς ἀρχαίους προστάτην τὴν Δῆλον καὶ ἂν μετατρέψητε τὸ Δ εἰς Γ, θὰ ἔχητε συναρωγὸν καὶ τὴν θαυματουργοτάτην εἰκόνα τῆς Τήνου. Δὲν δύναμαι νὰ κάμω ἄλλας μετατροπὰς ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἀλλὰ δὲν μὲ λέγετε παρακαλῶ, τί σημαίνει ἢ λέξις εἰς τὸν τόπον σας ἐξεφλέβισα; ἔχει πολλὰ τὰ σημανόμενα, ἀλλ' εἰς τὴν ἰδικὴν σας περίστασιν ἐννοεῖ ὅτι ἐξευγενίσθητε. Καὶ μήπως ὁ πατήρ μου ἦτον ἀγενής; ἐγὼ ἐνόμιζον ὅτι ἡ λέξις σας σημαίνει ἐξετόπησα ἢ ἐδυσπρέστησα καὶ διὰ τοῦτο σᾶς ἀπεκρίθην ὅτι μὲ τοὺς συγγενεῖς μου εἶμαι πολὺ καλὰ, ἀλλὰ τὴν πρᾶγμα ἀλλάζει φάσιν!

— Κατὰ λάθος ἀνεφέραμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ὅτι ἀπέδρασε ὁ δυστυχὴς Παππουλάκης· οὗτος ἀνεπαύθη πρὸ χρόνων· αἰωνία του ἢ μνήμη! ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτον ἐντελῶς ἀνυπόστατον ὁ κ. Βάλβης θυμωθεὶς μὲ τοὺς συναδέλφους του, διότι τὸ ἔρριξεν ἐξω! ἐθεώρησεν ὡς ἐντροπή του νὰ ἐργάζεται μὲ αὐτοὺς ἀπεφάσισε νὰ γίνῃ δραπέτης. . . . Φεύγοντος λοιπὸν τοῦ ἐναρέτου τούτου ἀνδρὸς πεζῆ διὰ τὸν Πειραιᾶ ἐν μέσῳ τοῦ ἐλαιῶνος μὲ τὰ συνήθη αὐτοῦ ὀδοπορικὰ φορέματα, τῆς βλαχόσκαλτζες καὶ τραγόκαππα, ἀνόητος καὶ μωρὸς μᾶς τὸν ἐπαρέστησεν ὡς Παππουλάκη. Τοῦτο εἶναι τὸ μέγα κακόν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι δὲν γνωρίζουν τοὺς ἀνθρώπους καὶ κάμνουν τοὺς ἐναρέτους ἀγύρτας καὶ τανάπαλιν κ. Ἄβδηρίτα! θὰ ἔλθῃ ὅμως ὁ καιρὸς νὰ κτυπήσετε τὸ κεφάλι σας μὲ μαῦρα λιθάρια καὶ νὰ μὴ τοὺς πονῆ.

— Ὁ κ. Θ. Δηλιγιάννης κατέσπευσε διψασμένος εἰς Κέρκυραν ἵνα χειραγωγῆσῃ τὰ ἐκλογικὰ τῶν πληρεξουσίων. Εἶναι πολὺ ἐμπειρὸς διότι εἰργάσθη ὡς τοιοῦτος 15 ἔτη παρὰ τῷ ὑπουργείῳ τῶν ἐσω-

τερικῶν ἀφῆσας ἴχνη ἀνεξάλειπτα! ἐλπίζεται λοιπὸν καὶ εἰς Κέρκυραν ἢ ἀναποδογυρῆσῃ ὅλα τὰ προσκόμματα! Λέγεται δὲ ὅτι πρὶν ἢ περατώσῃ τὸ σχέδιόν του θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Πειραιᾶ οὐχὶ διὰ τοῦ τακτικοῦ, ἀλλὰ δι' ἐκτάκτου τινὸς ἀκατίου! Ἐπανῆλθε κενὸς ἐλπίδων!

— Ὑπάρχει βεβαιότης ὅτι ὁ ἱστορικὸς Κοζάκης ἐκλέγεται ἀναντιρρήτως πληρεξούσιος ἐν Κεφαλληνίᾳ. Ἄμποτε καὶ ὁ ποιητὴς κ. Γ. Τρετζέτης ἐν Ζακύνθῳ. Ἡ Ἄμαλία εἶναι δυσαρεστημένη ἀπὸ τοὺς λογαριασμοὺς ἀμφοτέρων· τί ἀνόητος! Νομίζει, τοὺς ἐπαναστάτας εὐπειθεστάτους δούλους αὐτῆς εἶναι; δὲν ἐντρέπεται;

— Ὁ κ. Εὐδάκτυλος ἀπεφάσισε τοῦ λοιποῦ νὰ γράφεται Ἐάμοιρος; ἐρωτηθεὶς διατί; δὲν εὐοδοῦται εἶπεν ἡ ἐπανάστασις.

— Κοινὸς τις ἄνθρωπος πύχεται ἵνα τέξῃ τοῦ δεῖνος ἢ νύμφῃ καὶ αἰθῆς υἱόν. Διατί τόσοσ πόθος τὸν ἠρώτησεν εἰς περιέργου; — πόθος λέγεις, φίλε μου, ἢ καύλα καὶ φλόγα, ἄφησα ἄγιο ποῦ νὰ μὴ τανάψω καιρὶ καὶ ῥημοκλήσι λιθάνι; Διατί; — κουτὸς ὅπου εἶσαι καυμένε· Διατί; νὰ σοῦ τὸ πῶ θέλεις; Ναί· διὰ τὸν πρῶτον αὐτῆς υἱὸν ἐπῆρα σιχαρίκια ἀπὸ τὸν Ναύαρχον τὸ δίπλωμα τοῦ Ναυκλήρου, διὰ τὸν δεῦτερον δὲν θὰ πάρω τοῦλάχιστον τὸ τοῦ σηματοφόρου καὶ κατόπιν τὸ τοῦ πλοιάρχου· ποῖος Ναύαρχος εἶν' αὐτὸς ποῦ κάμνει τόσα μεγάλα δῶρα, σὰ νὰ ἔχῃ τὰ διπλώματα κρεμμυδοτόξιφες; — δὲν τὸν ἠζεύρεις! ἕνας Ναύαρχος εἶναι στὸ κόσμῳ· ποῖος ἀδελφεὲ νὰ τὸν μάθω; ὁ Κανάρης· χαρὰ σὲ σέβανε καὶ μουντζες καὶ στρούντζες δικές μου, ποῦ ἐξεροστάλαξα εἰς τὴν θύρα τοῦ Βούλγαρη μὲ τόσα δικαιώματα καὶ μὲ δύο πληγὰς ὅπου ἔχω στὸ στῆθος. Καὶ γιατί καυμένε δὲν πᾶς εἰς τὸν Κανάρην; εἶμαι Ἰδραῖος!

— Ὁ φίλος μας κ. Α. Δ. Κουμουνδουράκης μᾶς διεδίδασε ἐν βιβλίδιον ὅπερ φέρει δύο τίτλους, ἀφ' ἑνὸς Κανονισμὸς ἢ Ὁθωμανικὸς Κώδιξ, καὶ ἀφ' ἑτέρου, Λόγοι ἐκφωνηθέντες τῇ 23 Ἰουλίου 1862 κττ. ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ κ. Ἀσωπίου κλπ. Λαβόντες τὸ βιβλίδιον τοῦτο τὸ διήλθομεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ δὲν εἶδομεν οὐδαμῶς φιλολογικὴν τινὰ ῥῆσιν· ἀφ' ἑτέρου ἐνεθυμήθημεν ὅτι ὁ

σοφός Ἀσωπίος, δὲν ἐξεφώνησε ποτὲ λόγους ἀλλὰ μόνον ἀναγινώσκει αὐτοῦς τὸ βιβλίδιον ἃρα δὲν ἀνάγεται εἰς αὐτόν ποῦ ν' ἀποδώσωμεν τὴν χάριν τῆς δωρεᾶς; ὁ διάβολος μᾶς ἔφερον εἰς τὸν νοῦν τὰ Κεκανονισμένα τοῦ σοφοῦ Μάμουκα. Τί κατάρρα! ἀνοήγομεν τὴν 2 τοῦ βιβλίου σελίδα ἀπαντῶμεν ἀφιερῶματα (βουκάφια) χαράτζι γαιῶν καὶ πάλιν, πάλιν παντοῦ τὰ χατζι τὸτ' ἐννοήσαμεν ὅτι τὰ κεκανονισμένα εἶναι ὁ Κανοναμῆς· τὸ δὲ χαράτζι εἶναι ὁ φόρος, καὶ ἐπειδὴ ὁ μεταφραστής τοῦ Κανοναμῆ ἀντεπολιτεύετο πρὸς τὰ κεκανονισμένα τοῦ Κ. Μάμουκα, ἔθεσε κατ' ἔγκρισιν τοῦ Κ. Παππαζαφειροπούλου, ἀντὶ φόρου, τὴν λέξιν χαράτζι, καὶ πρὸς βεβαίωσιν ὅτι δὲν βαρβαρίζει περιέβαλε τὸ σύγγραμμά του μὲ ὄνομα τοῦ Κ. Ἀσωπίου ὡς φιλολόγου. Ταῦτα ἕως ἐδῶ.

— Μᾶς εἶπον ὅτι βεβηλὸς τις γλῶσσα ἐξέμεσε κάτι ἐναντίον τῶν Ἀστέρων· δὲν τὸ εἶδομεν! ἀλλ' ὡς μανθάνομεν τὸ χαλκεῖον εὐρίσκειται παρὰ τῆ οἰκίᾳ τοῦ Κύκλωπος. Μαῦρα πουλιά τοὺς τρώγανε· ἐν τούτοις παρακαλεῖται τὸ τέκνον τοῦ Μίνως ὁ λέρμπαλερ Κ. Βεβηλάκης νὰ μᾶς εἰπῆ, τίς ἐξέμεσε τὰς τοιαύτας βλασφημίας, καὶ κατόπιν οὐδ' ἂν ὁ πᾶς αἰὼν νύψοι νάμασιν ὠκεανοῖσι, τὸν ἀποτρόπαιον συκοφάντην.

— Τί κεφάλια! ὁ Κ. Βάβλης ἐνόμιζεν ὅτι θὰ εὖρη πακτωλοὺς εἰς τὸ Ταμεῖον τῆς Ἑπτανήσου. Νῦν δὲ, ὅτε τὸ εὖρον ἐντελῶς ἀπόρον, διαβιδιάζει αὐτόθι τὰ ψιχία τοῦ καταπεπονημένου Γεωργοῦ καὶ ποιμένος· ἀλλὰ, διατί οἱ εὐλογημένοι Ἑπτανήσιοι δὲν ἐκάνουν ὀλιγωτέρας λιτανίας καὶ φωταψίας, ὥστε νὰ τοὺς μείνῃ μικρὸν περίσσευμα διὰ νὰμισθοδοτήσῃ 500 στρατιώτας τοῦλάχιστον δι' ἑναμῆνα; ὅλοι θὰ γδέρνουν αὐτόν τὸν δυστυχεῖ τόπον; τοιαύτας ἀπαρχὰς ἐλπίζομεν ἀπὸ τοὺς μεγαλοπλοῦτους; Διατί δὲν κάμνουν μίαν συνεισφορὰν ἐκουσίαν ὥστε ν' ἀπαντηθῶσι τὰ προκαταρκτικὰ διὰ τὴν φρουρὰν αὐτῶν ἕξοδα! ὑπουργοί, δότε πρὸς τὸν λαὸν τοῦτον ἡμερῶν ἀνεσι· ἀφήσατε αὐτόν πρὸς στιγμὴν νὰ ἀναψυχῆσῃ· μὴ τὸν καταθλίβετε πλέον!

ΤΕΛΕΣΙΑΙΚΟΝ.

Κατὰ τὰ Κεκανονισμένα ὑπὸ τοῦ κ. Μάμουκα ἢ τὸν Κανοναμῆ τοῦ πληρεξουσίου κ. Κουμουνδουράκη δὲν ὡς λέγει μετέφρασε Σουλτανικῶ δόγματι διὰ τὴν ἐθνοσυνέλευσιν, ἀποφαινόμεθα τάδε.

Ὅσοι τῶν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ ἔλαβον τὸ πρῶτον φυλλάδιον τῶν Ἀστέρων παρακαλοῦνται νὰ πληρώσωσι σὺν τῇ παραλαβῇ τοῦ δευτέρου τὴν συνδρομὴν ἀμφοτέρων ἀντὶ δραχμῆς ἑκαστον.

Δεύτερον, ὅσοι ἀποποιηθῶσι τὸ ἐν ὄρειλουν νὰ ἐπιστρέψωσιν ἀμφοτέρα, διότι ἡμεῖς παίζοντες ἐξεδώκαμεν ὑπὲρ τῶν χιλίων ἀντιτύπων ἅπερ ἐξηγλήθησαν μέχρις ἐνδὲς, ὁ δὲ λαὸς διψᾷ ὑπὲρ τῶν τρισχιλίων, ἐφ' ᾧ καὶ ἐκβιαζόμεθα νὰ ἐκτυπώσωμεν ἐκ νέου τὸ πρῶτον τεύχος καθ' ὅσον, καὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ζητεῖται ὡς περ ὁ ἐπιούσιος ἄρτος, καὶ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ δὲν ἔλαβον τοῦτο πολλοὶ τῶν φίλων μας.

Τρίτον, πρὸς εὐκολίαν τῶν παραπονουμένων ἐκ τῆς ἀπειρίας τοῦ διανομῆως παρακατατίθενται ἀντίτυπά τινα τοῦ Β'. Τεύχους παρὰ τῷ βιβλιοπώλῃ κ. Νικολάῳ Β. Νάκη κατὰ τὴν ὁδὸν Αἰόλου ἀριθ. 377, παρὰ τοῦ ὁποῦο δύνανται νὰ λάβωσιν οἱ βουλόμενοι εὐχερέστερον τὸ φύλλον προπληρώνοντες καὶ τὸ τίμημα, διότι ὁ Κανοναμῆς εἶναι συνέπεια τοῦ ἐν τῇ παλάμῃ καὶ οὐτῶ βόησωμεν, καὶ τὸ ἐν τῇ παλάμῃ ξεκαθαρίζει τοὺς λογαριασμοὺς ἄνευ τοῦ σείρτα φέρτα! κάλλιο λόγια σὸ χωράφι παρὰ μάγκανα σᾶλώνι, λέγουν οἱ φρόνιμοι γεωργοί!

Τέταρτον, ὅσοι τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἢ πέραν αὐτῶν ἔλαβον φύλλα τοῦ Α'. Τεύχους παρακαλοῦνται σὺν τῇ παραλαβῇ τοῦ Β'. νὰ μᾶς διαβιδιάσωσι τὸ τίμημα ἀμφοτέρων διὰ τοῦ ἀμέσως ταχυδρομείου, ἢ ἐν περιπτώσει τὰ φυλλάδια, ἄλλως τε θεωροῦνται ὑπόλογοι καὶ ποινῆς ἄξιοι κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 40,000 ἐγκύκλιον τοῦ κ. Μάμουκα τετυπωμένην εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ ἰδίου δαπάνῃ τοῦ δημοσίου καὶ συνδρομῇ τῶν πανταχοῦ Μοναστηρίων καὶ κληρικῶν.

Ταῦτα περὶ τούτων ἐξωδίκως δὲ ἀπαντῶντες εἰς τοὺς πολλοχοῦ φίλους μας, διότι ἐνεκεν τῶν ἀσχολιῶν μας δὲν δυνάμεθα ν' ἀπαντήσωμεν κατ' ἴδιον εἰς ἕνα ἑκαστον, ὅτι ὁ διάπυρος αὐτῶν πόθος περὶ ἐπαναλήψεως τῆς Συνταγματικῆς, ἐκπληρωθῆσεται τάχιον. Διὰ τοῦτο μάλιστα ἐτάξαμεν τὴν συνδρομὴν τῶν Ἀστέρων κατὰ φύλλον, ὥστε νὰ εἴμεθα ἐλεύθεροι ἐν παντὶ καιρῷ, πάσης κατὰ τὴν ἐπανάληψιν λειψοδοσίας μετὰ τῶν συνδρομητῶν μας.

Δὲν ζῆ . . . ποῖος ! ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος, ὅστις ἔδωκε τὸν πρῶτον
κατὰ τῆς τυραννίας κτύπον μετὰ τοῦ αἰοιδίμου Ὑψηλάντου. Τίς
οὗτος ; ὁ Μιχαὴλ Σουτζος, ὁ τῶ ὄντι νέος τῆς πατρίδος Θεσεύς,
ὅστις ἐθυσίασε τὴν ἡγεμονίαν του ὑπὲρ τῆς ταλαινῆς Ἑλλάδος,
ὅπως ἐκεῖνος τὸ διάδημά του ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων ὦ, μακαρία ἡ
μνήμη αὐτοῦ· αἰδῖος ἔστω ἡ δόξα του· ψυχρὰ πλάξ καλύπτει ἤδη
τὸν τάφον αὐτοῦ καὶ ἡ ψυχὴ του μετεωρίζομένη εἰς τὴν βασιλείαν
τῶν οὐρανῶν ἀνακραῖζει τοῖς Ἑλλησιν α ἶδε ὁ Ἰσραηλίτης ! τοι-
οὔτος καὶ τηλικούτος ὁ ἦρωσ ! ».

Ἐτάφη τὴν 13 τοῦ μηνὸς τούτου δακρυροοῦντος παντὸς τοῦ
πλήθους, ὅπερ συνέρρευσε ἀθορμήτως εἰς τὴν ἐκφορὰν τοῦ νεκροῦ
του· ἡ Κυβέρνησις ἐφάνη φειδωλὴ εἰς τὰς ἀνηκούσας πρὸς τὸν ποτὲ
ἡγεμόνα τιμὰς, ὅπως καὶ ὁ ἐπάρατος Ὄθων· ἡ βιογραφία τοῦ
αἰοιδίμου τούτου ἀνδρὸς γέμει ἠθικῶν παραγγελμάτων ὡς θέ-
λομεν διαζωγραφίσει αὐτὴν διὰ τοὺς μετέπειτα· εὐχομαι, εἶπε,
τῷ Γραμματεῖ τοῦ αἰοιδίμου Ὑψηλάντου Γ. Λασσάνη νὰ ἐλευθερωθῇ
ἡ Πατρίς καὶ νὰ ζήσῃ ὡς ιδιώτης εἰς μίαν γωνίαν τῶν Ἀθηναίων.

Τοσαῦτα ἐπὶ τοῦ παρόντος περὶ τοῦ αἰοιδίμου τούτου ἀνδρὸς,
ἐφ' ᾧ καὶ πρὸς ἐπισφράγισιν τῆς ἀρετῆς του καὶ τοῦ σεβασμοῦ ἡμῶν
εἰς τοὺς ἦρωας τῆς Πατρίδος, μεταφέρομεν ἀπὸ τοῦ Β' Τεύχους τοῦ
ἐν τοῖς Πισστηρίοις Συγγραμματος μας τὰ περιφανῆ εἰς τὸν ἄνδρα
ἐπη προφερόμενα παρὰ τοῦ φιλοξενηθέντος ὑπὸ τοῦ ἦρωος, ἀειμνή-
στου Παππαφλέσσα.

ο Τοιοῦτοι οἱ ἀγῶνίς μας ! παῖδες Ἑλλήνων νέοι !
καὶ δράμετε στὴν ποιηοὶ ἀγνωστοφαναμένοι.
ἔχει ἡ μουσα θέματα, ἐντεῦθεν νὰ ὑμνήσῃ
καὶ κείνα τὰ πανάρχαια γιὰ νὰ ὑπερηρήσῃ.
— Ἦμνῆται καὶ δοξάζεται, Θεσεύς ἡ ἀνδρία,
τοῦ ἔδωκε εἰς Ἀττικὴ ! τὸ πρῶτο λευθερία !
ἀφῆσας τὸ διάδημα εἰς τὴν Δημοκρατίαν,
καὶ ἔλαψε ὡς ἥλιος στοῦ Ἄρεως πεδία !
Κι' ὁ Σουτζος ὅστις ἄφησε κλεινὴ ἡγεμονίαν
τὴν χώρα τὴν εὐδαίμονα ! ἐκείνη Μολδαβία !
δὲν πρέπει νὰ δοξάζεται μὲ σέβας εἰς αἰῶνας
κι' ἀντὶ τοῦ Στέμματος, ταφῆ, νὰ δώσ' ὁ Παρθενῶνας ;
— Παρθένος μουσα ἀρά γε ! δὲν πρέπει γιὰ νὰ πλέξῃ
στεφάνι ἀκτινόφωτο τὸν ἦρωα νὰ στέψῃ,
καὶ τότε τὴν Πατρίδα της, μ' ἐνάρετα τὰ ἔργα
νὰ τὴν κομήσ' αὐτέφωτα· κόσμο ἀρχαῖον μέγα ;
τὰ τέτοια, τέτοια ἔργα μας εἶναι κληρονομία !
αὐτὰ κρατύνουν σφίγγουνας ! ἔθνομα αὐτονομία.
ὅστις τὰ μεταλλεύεται, προδίδει τὴν Πατρίδα !
εἶναι θηρίο ἄγριο ! δουλεύει τυραννίδα !

ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ
ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ
ΑΥΕΩΝ ΑΡΙΘ.

ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ
ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ
ΑΥΕΩΝ ΑΡΙΘ.